

ОСНОВАЦ

JAHYAP 2023.

БРОЈ
50

Часопис ученика и наставника ОШ „Љупче Николић“ - Алексинац

УСПОМЕНЕ, ДОЖИВЉАЈИ, СЕБАЊА

Од ученице до уреднице

Наставница Цаца ради у нашој школи од 1995. године
и од тада је више пута била у улози главног уредника „Основца“.

Листајући старе бројеве *Основца* наишла сам на своја прва поетска остварења, објављене песме из првог и петог разреда, давно заборављена. Преплавило ме је нескривено задовољство док сам читала стихове и присећала се давно минулих и безбрижних дана. Оживела су сећања на свет детињства и прве кораке ка остварењу нечега што сам волела одмалена. *Основац* је галерија драгих успомена наше школе и зато је и део њене дуге и лепе традиције.

Славица Марковић, наставница српског језика

МОЈА МАМА

Моја мама је латица на цвету.
Моја мама је птица у лету.
Моја мама има срце мило,
Моја мама има материно крило.
Моја је мама поток што жубори.
Моја је мајка жена која ме
највише воли.

Спасић Славица V-5

Основац, 1981. год.

Читаћете у овом броју:

➤ Дневници победника ◀
6-15

- Ученик и спортиста генерације
- Републички такмичари
- Наградна екскурзија
- Основац
- Генерација '07

Волео сам школу и у школи

31-39

- ★ Отворена врата
- ★ Сваштаоница
- ★ С математиком на ти
- ★ Страни језици

Речи су наше играчке
16-30

Интервју - Дејан Алексић ✓
Љиљана Крстић ✓
Јелена Димитријевић ✓
Конкурси ✓
Бисери пера и кичице ✓

Свако срце има свог свица
40-52

- Хуманитарни базар
- Клавир за 8 руку
- Еко-патроле
- Румен као јабука
- Друштво из комшилука

Издавач: ОШ „Љупче Николић“, Тихомира Ђорђевића 10, Алексинац

Имејл: os.ljupce@gmail.com, сајт: www.osljupcenikolic.wordpress.com

Уредници: Лидија Станковић (наст. српског језика), Слободан Дамјановић (наст. информатике)

Новинарска секција: Магдалена Вељковић 8/4, Лена Митровић 8/1, Љубица Стојановић 8/1, Андреа Лазић 8/1, Дуња Ногић 8/1, Милица Стевановић 8/1, Милица Барјактаровић 7/3, Дара Лукић 7/1, Остоја Јањић 7/4, Светолик Јозић 6/5, Олга Зуровац 6/3, Мина Јањић 4/1

Све клипове који се налазе на нашем Јутјуб каналу и које можете пратити преко линкова у „Основцу“, креирао је наставник информатике, Слободан Дамјановић

Рођен у котларници, порастао у школи – 50. број, 54 године

„Основац“ је часопис ученика и наставника Основне школе „Љупче Николић“ у Алексинцу. Излази једном годишње, за Светог Саву. Овај часопис је кроз вишедеценијско уређивачко искуство поставио јасне циљеве и критеријуме.

Реакцију Основца чини мала, али одабрана екипа. Сваке године на челу екипе је као главни уредник наставник српског језика, као технички уредник наставник информатике и, наравно, новинарска секција школе.

Први број Основца појављује се још давне 1969. за Нову годину, а други за дан школе, у априлу. Са оваквом периодиком – два пута годишње, појављиваће се све до 1977. Већ наредна година доноси промену у излажењу часописа, па ће се од 1978. до 1986. појављивати у априлу. Тих првих двадесетак година заштитни знак Основца биће наставник ликовне културе, његов линорез и гештетнер, машина за штампање. И данас старији наставници препричавају како је тада у котларници гештетнер нестрпљиво чекао да се освежи бојом и окрепи папиром, правећи не мали неред око себе у току штампања. Ваљда су га зато и сместили у котларницу. Одштампани листови су се спајали и Основац је, коначно спреман кретао на путовање до својих читалаца.

Основац је још тада био велики догађај за ученике, можда и већи него данас, јер локалних медија скоро да није било, па су једини ученички наступи у јавности били часописи и приредбе. Појавити се са литерарним радом или цртежом у Основцу била је срећа и част, а тек бити део редакције – велика привилегија и задовољство. Тако је то било до 1986. године. Затим, пауза од девет година. Али од 1995, на велико задовољство тадашње редакције, излази поново, али не и редовно, јер кризна времена и тешкоће тек долазе.

У свом нередовном излажењу 1998, 1999, 2003, 2005. и 2006. године, барем је своје појављивање редовно везивао за Школску славу, што ће остати све до данас. Срећом, пауза више није било, тако да се 2007. појављује и прво електронско издање часописа уз штампано издање, али у наредне три године Основац излази само у електронској верзији. Од 2011. па све до данас излази у оба формата, на шта смо посебно поносни.

Велики ентузијазам и ученика и наставника српског језика увек је пратио уређивање часописа, али је увек било и неке сумње колико је часопис вредан јер је често добијао етикете од људи који нису били стручни, а имали су великог утицаја. Коначно, 2011. године указала се прилика и да се провери квалитет часописа. Послат је на Конкурс за најбољи основношколски часопис који расписује Друштво за српски језик и књижевност. И, потврда је стигла. Часопис је 2012. награђен 2. наградом на Зимском републичком семинару наставника српског језика и књижевности.

И тако су кренула признања у наредних десет година: 2012 – друга награда, 2013 – трећа награда, 2017 – друга награда, 2018 – трећа награда, 2019 – трећа награда, и исте те године као круна дугогодишњег рада наставника и ученика на уређивању Основца, дошло је признање „Друштва за српски језик и књижевност“ у оквиру 61. зимског семинара, за један од најуспешнијих часописа у периоду од 2013. до 2019. године.

Године короне и онлајна нису нас омеле - 2021. године Основац поново осваја другу награду.

Оваква репутација Основца у протеклих десет година дошла је као потврда да се преданост и таленат препознају и као подстицај и охрабрење за нове изазове као и за нова и још престижнија признања и награде.

Милица Вилчек, наставник српског језика

РЕЧ ДИРЕКТОРА ШКОЛЕ

Година 2022. за нашу школу била је веома успешна на свим пољима.

Постигнућа ученика

На званичним школским такмичењима имали смо врхунске резултате на свим нивоима. Овде бих издвојио укупно 16 републичких пласмана, уз освојена два прва места, седам других места и једно треће место! За тако изваредне резултате заслуге припадају нашим вредним ученицима, учитељима и наставницима.

Најбољи ученици, најуспешнији такмичари награђени су дипломама, књигама и наградном екскурзијом.

На завршном испиту за упис у средње школе, као и претходних година, ученици наше школе постигли су најбоље резултате у општини. Анализа резултата показала је да су постигнућа на сва три теста знатно изнад републичког просека. Стога можемо бити задовољни својим радом јер је један од главних задатака основног образовања испуњен - темељна и сигурна припрема за даље школовање.

Стварање бољих услова рада

У матичној школи и у издвојеним одељењима поред редовног унапређења и осавремењивања рада обезбедили смо: 21 пројектор, 38 лап-топова, 3 статична рачунара са пратећом опремом и дрон.

Ваннаставне активности и манифестације

У претходној години реализовали смо и учествовали у тридесетак разних активности и манифестација о којима ћете читати у овом броју „Основца“. Посебно бих издвојио Хуманитарни базар и радионицу „Сваштаоница“.

Сарадња са домаћим и иностраним појединцима и институцијама

Из мноштва активности издвојићу следеће:

- Са основном школом у Тарговишту (Румунија) априла 2022. потписан је уговор о сарадњи њихове и наше школе – за почетак преко Зум састанака, размене разгледница и писама између ученика.
- У понедељак, 6. јуна 2022, нашу школу посетила је званична делегација града Козани из Грчке и Маријана Радивојевић, заменик председника општине Алексинац. Том приликом размотрене су могућности сарадње у области образовања.
- У уторак 20. септембра 2022, наше ђаке прваке посетили су: Далибор Радичевић, председник општине, Дејан Милошевић, начелник општинске управе и представници Савета за безбедност саобраћаја. Том приликом председник општине поклонио је ђацима првацима флуоресцентне прслуке, а представници Савета за безбедност саобраћаја реализовали су радионицу посвећену безбедности деце у саобраћају.
- Наставили смо одличну сарадњу са Предшколском установом „Лане“, са основним и средњим школама на територије наше општине.

И за крај

Верујем да ћете уживати у богатом садржају нашег часописа.

ДИРЕКТОР ШКОЛЕ
Топлица Петровић

УЧЕНИК ГЕНЕРАЦИЈЕ – ДАНИЛО ДИМИЋ

Сваки уложени труд ће нам се кад-тад исплатити јер, како каже народна пословица, „Како сејеш, онако ћеш и жњети“. О томе најбоље можемо дискутовати са Данилом Димићем који је, међу многобројним конкурентима, ипак једногласно, изгласан за ђака генерације прошле године. Иако је знао да неће бити лако, борио се од почетка до краја, што је уродило плодом.

Каква је била твоја реакција када си чуо да си изабран за ђака генерације?

Био сам јако узбуђен. Знао сам да сам један од кандидата, али нисам био упознат са начином бодовања тако да нисам могао да предвидим коначан исход. Када сам добио информацију да је бодовање завршено, био сам срећан да се сав труд на неки начин исплатио.

У којим ситуацијама ти је било напорно и чега си понекад морао да се одрекнеш?

Није било превише напорно, осим у месецима када су се одржавала такмичења. Тада сам морао више да радим и вежбам. Било је више часова додатне наставе. Срећом су то углавном зимски месеци када смо углавном у кући па није било посебних одрицања. Стизао сам да одем на тренинге и да се виђам са другарима.

Чиме волиш да се забављаш у слободно време?

Тренирам кошарку од трећег разреда. Као и већина мојих вршњака доста времена проводим уз рачунар и телефон. Имам пар омиљених видео игрица. Некад играм са братом, чешће са друговима. Када је лепо време волим да прошетам градом или одем у природу.

Шта ти недостаје из основне школе?

Друштво из одељења. Са неким се још дружим, са другима се ретко виђам. Нас четворо смо поново у истом одељењу, остали су уписали друге школе, неки ван Алексинаца. Недостају ми поједини наставници. *Који доживљај са такмичења ти је остао у лепом сећању?*

Посебно памтим државно такмичење из физике које се одржало у Краљеву. Упознао сам град и стекао нове пријатеље. То су били дечаки из Ниша са којима сам делио собу у хотелу. Такмичење је било у првом плану, али није изостало и дружење мимо физике.

Имаш ли неки савет за садашње основце који би волео да је теби неко тада дао?

Мислим да сам добијао добре савете од наставника и родитеља. Не могу да се похвалим да сам их увек слушао. Оно што бих ја саветовао млађе је да покушају да од првог дана крену са припремама иако је такмичење далеко. Јер кад крену такмичења, увек недостаје још мало времена за вежбање.

Шта је боље када си средњошколац?

То још увек покушавам да откријем. Можда то што не морам баш увек да се јавим родитељима кад кренем у град.

Имаш још и млађег брата и сестру у породици. Да ли им помажеш?

Обоје су одлични ученици и већ су постизали успехе на такмичењима из математике. Ретко траже помоћ, али кад затреба ту је старији брат.

Чиме би волео да се бавиш у будућности?

Још увек нисам изабрао чиме ћу се бавити. Очигледно да имам склоност ка природним наукама. Волео бих да се бавим послом који је креативан, који ће ми омогућити да стално напредујем и доста путујем.

Желимо ти пуно успеха у даљем школовању.

СПОРТИСТА ГЕНЕРАЦИЈЕ – МАРИЈА ЖИВКОВИЋ

Најважније је победити себе

Марија је проглашена за спортисту генерације у нашој школи 2021/2022. године. Честитамо ти на успеху и желимо да наставиш „трку“ истим темпом. Који спорт тренираш и колико дуго?

- *Тренирам атлетику, а почела сам од 2019. године.*

Које особине су по теби потребне за доброг атлетичара?

- *Атлетика је тежак спорт, тражи много рада и одрицања. Да би био добар атлетичар, мораш да волиш то што радиш и да долазиш редовно на тренинге. Неопходне особине су упорност, одлучност и посвећеност.*

Да ли си раније тренирала неке друге спортове или си одувек знала шта желиш?

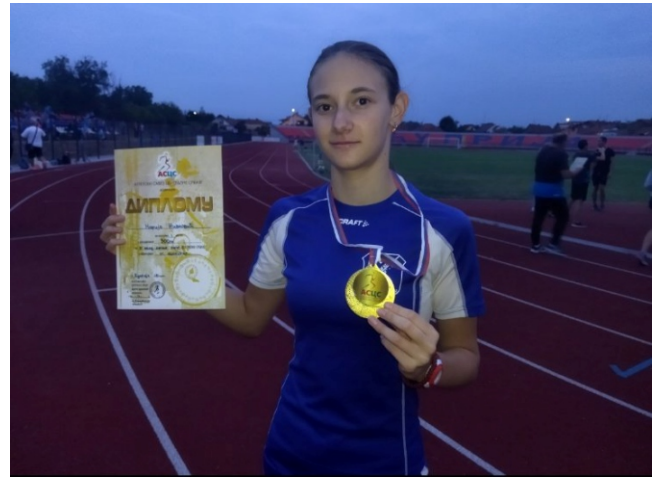
- *Тренирала сам одбојку, рукомет, као мала сам играла фудбал. Пробала сам разне спортове, да бих, упознавши атлетику, схватила чиме желим да се озбиљно бавим.*

Које све користи имаш од бављења спортом?

- *Једна од лепих ствари, осим здравља, добре форме, јесу и лепа путовања и нова познанства.*

Шта те највише мучи, а шта радује на тренинзима, такмичењима? На које своје успехе си посебно поносна?

- *Највише ме радује кад оборим свој лични рекорд, најтеже је победити себе. Али наравно радује ме и свака победа као награда за припреме које трају целе године. Тешко ми је да извојим најдраже победе, све су ми значиле, али најпоноснија сам на титулу спортисте генерације и признање перспективног спортисте које додељује Спортски савез општине Алексинац.*

Који су твоји узор и какви су ти планови за будућност?

- *Највећи узор су ми Ивана Вулета и Елзан Бибић, а планови за будућност су све бољи резултати и да учествујем на већим такмичењима, па, признаћу, и европско и светско првенство.*

Марија, хвала на разговору и једва чекамо да навијамо за тебе на неком светском првенству.

Интервју урадила Милица Барјактаровић, VII-3

Промашена тема, али погођен гол

„Зима у мени“

Зима је дошла, деца се радују првим пахуљама и прижељкују новогодишње поклоне. Зима у мени буди потпуно другачији осећај. То је најхладније годишње доба, нема снега већ годинама, као ни деце на улицама. Мрак рано пада, а дани су досадни.

Ипак, ове године зима је и мени приредила узбудљив доживљај. Почело је Светско првенство у фудбалу. Катар је створио чаролију и учинио ову зиму незаборавном. Док се напољу смењују ветар и досадна киша, ми седимо у топлој соби уз сокове и грицкалице, загрејани навијачком страшћу. Таман се узбудимо кад буде добра шанса, брзо се разочарамо неким непромишљеним шутотом. Смењују се нада и разочарење, понос и бес. У једном тренутку се свађам са најбољим другом са којим гледам утакмицу, немамо исте погледе на тактику селектора. У другом тренутку грлим мајку која нема појма да је Страхиња Павловић главом закуцао лопту у мрежу Камеруна. Голови се нижу као да гледамо рукомет, а не фудбал. Невероватно, 3:3! Још увек није све изгубљено. Следећи меч је са Швајцарком. Ма, немају шансе. Али можда ипак, ко зна, знам да ћу навијати свом снагом.

Ова зима има шансе да ми остане у лепом сећању. Још је рано давати прогнозе. Само да се Орлови не врате из Катара пре времена.

Павле Танасковић, VIII-1

НАШИ „ИНФЛУЕНСЕРИ“

(Инфлуенсер – особа која има моћ да утиче на друге људе због свог ауторитета, знања или положаја)
Интервјуе са најбољим такмичарима водила Лена Митровић, VIII-1

Огњен Јовић

Прошле године учествовао си на чак три републичка такмичења, из историје, француског језика и српског језика на „Књижевној олимпијади“. Свака част! Како је могуће припремити се за све то, а не запоставити остале предмете пред завршни испит у 8.разреду?

- Уз одличне менторе, мало воље и добру организацију заиста није толико тешко припремити се и за такмичења и завршни испит, и притом имати добре оцене на редовној настави.

Наставници кажу да на такмичења излазиш хладне главе, потпуно миран и сконцентрисан. Како ти то успева?

- Нема потребе ни за каквом врстом панике, нити претераног узбуђивања. Можда такмичења, поготову на републичким нивоима, делују страшно, али заправо није тако. Поента свега тога јесте да тестирате своје способности и знања, дружите се, путујете и видите да ли сте и колико бољи из одређеног предмета од својих вршњака, и на који начин можете постати још бољи.

Како ти иде сада у средњој школи, да ли имаш амбиције да се и даље такмичиш?

- У средњој школи ми тренутно иде одлично и мислим да је то управо захваљујући неким способностима које сам стекао такмичећи се прошле године из три предмета. И, да, имам одређене амбиције да се опет такмичим, с тим што сам овог пута променио мало курс – такмичићу се из природних наука.

Шта те највише занима, да ли размишљаш чиме би се бавио надаље?

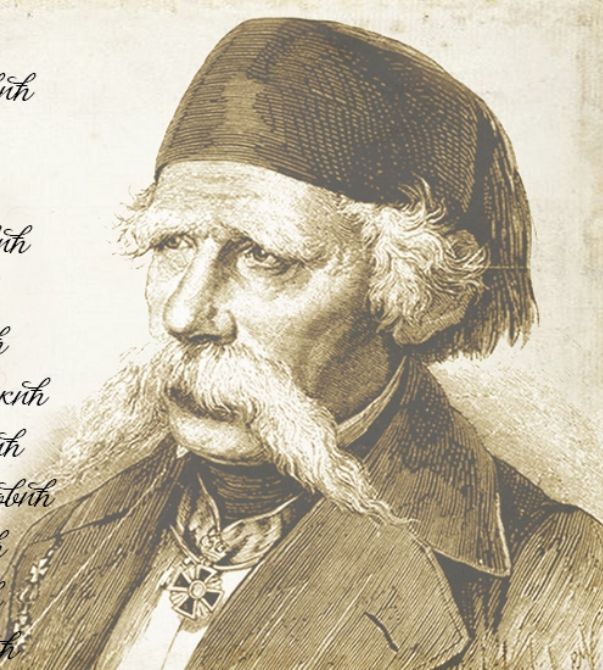
- То питање често добијам и увек ми је тешко да одговорим на исто. Имам доста интересовања, али ме највише занимају језици и историја. Но, како су данас у Србији занимања везана за те науке неисплатива, суштински сам приморан да се окренем неким другим областима од којих је и могуће имати економску корист, а које би ме опет једнако испуњавале.

Знамо да тиха вода брег рони, па очекујем да за неку годину читамо о твојим успесима и у неким другим новинама. Срећно!

Носиоци Вукове дипломе:

Јања Здравковић	Нендара Симиновић
Огњен Јовић	Ања Тошковић
Ања Радовановић	Томдан Тошић
Стефан Милековић	Јелена Митровић
Данило Димић	Јасмина Јовић
Ксенија Марковић	Аара Азарчевић
Азар Николић	Димитрија Матић
Павле Михаиловић	Елена Милошевић
Милица Николић	Викторија Чурлиновић
Нендара Спанковић	Невена Тошковић
Виктор Митровић	Вук Милковић
Петар Јанковић	Андреа Јовановић

Олга Зуроџац - Почетак је најтежи, све остало је лако

Какве утиске носиш са Републичког такмичења „Мислиша“ у Београду?

- То ми је остало у дивном сећању. Доста сам се спремила и вежбала, наравно, много ми је помогла наставница Наташа Стојадиновић. Након што сам завршила задатке и проверила решења, сазнала сам да имам максималан број поена, па смо безбрижно отишле да прошетамо. Било је јако занимљиво, видела сам и пробала пуно нових ствари.

На које си још своје успехе у претходној години поносна?

- Освојила сам 100 поена, 1. награду, на Републичком такмичењу „Мислиша“, максималан број поена на Окружном из српског језика, 1. место на Међународном такмичењу за дуваче (свирам флауту), а заједно са својом екипом, освојили смо Регионалну лигу за млађе пионирке у кошарци, без пораза. Поносна сам на све ове резултате. Наравно, било је препрека, успона и падова, али истрајност све то надјача и на крају има пуно разлога за радост.

Да ли си задовољна својим друштвеним животом, да ли забава и дружење морају да трпе ради успеха?

- Да, доста трпи. Кад крену чести термини за додатне часове, вежбање, обнављање, па редовна настава... Ретко стигнем да изађем са друштвом, али они имају разумевања. Не видимо се некад дуго, али се никад не удаљимо, није тешко ако имаш праве и добре пријатеље.

Постоји ли нешто што је Олги, ипак, тешко?

- Наравно, најтеже је пробудити се и устати уз кревета ујутру, после тога све иде лакше.

Карловци као остварење сна

Сваки почетак је тежак, али када имате овако добар циљ, нећете тек тако одустати. Када сам кренула са припремама за такмичење, мој сан је био да отпутујем у Сремске Карловце. И кад год бих помислила да одустанем, сетила бих се тог градића који сам виђала само на фотографијама. Признајем, у време додатних настава гушила сам се у мору папира и књига. Од толике напетости и константног рада почела сам да сањам Десанку Максимовић и Бранка Радичевића. Време је летело и што смо били ближи општинском такмичењу, то је моја трема била већа. Одувек сам била причљива особа која лако уђе у свет књига и приповедака и знала сам да је књижевност моја велика страст, али због короне такмичења нису била организована и ја нисам била сигурна колико сам спремна. Када се завршило општинско такмичење, све је било лакше. Моја напетост и трема су нестале и више нисам била толико несигурна. На окружном такмичењу отишла сам хладне главе и када ми је наставница саопштила одличне резултате, мојој срећи није било краја.

И, то је то, мој сан је остварен, идем у Сремске Карловце. Колико год да сам слушала о овом месту, мој лични доживљај је био бајковитији. Очарале су ме улице, архитектура, споменици. Све одише топлином и гостопримством. Посебно сам била одушевљена када сам одређена места препознала из сцена мог омиљеног филма „Лајање на звезде“. А Гимназија, то је прича за себе. Знаш да ћеш уживати у њеном обиласку чим на улазу видиш Бранков споменик. И када само помислим колико је ученика прошло кроз ову школу, будем почаствована што сам и ја имала част да крочим у ову зграду. Осим овог кратког путовања у прошлост, такмичење ми је донело и многа познанства. На једном месту било је прегршт мојих вршњака који су ту због исте ствари – љубави према књизи. И не може а да ти не буде топло око срца када видиш колико је деце која су поносна што говоре српски и пишу и читају ћирилицу. И када помислим на све оне непреспаване ноћи, не буде ми ни мало криво, јер са овим искуством ништа не може да се пореди.

Љубица Стојановић, VIII-1

На Републичком такмичењу из књижевности „Књижевна олимпијада“ у Сремским Карловцима учествовали су Љубица Стојановић, предметни наст. Лидија Станковић и Огњен Јовић, предметни наст. Славица Марковић

Лена Стефановић, прва љубав - математика

По твојим резултатима на такмичењима чини се да са лакоћом и уживањем решаваш задатке из математике. Да ли је то тачно и имаш ли неки савет за нас којима математика није најјача страна?

- Да, тачно је. Математику волим. На такмичења идем од 3. разреда основне школе. Математика није тешка, веома се лако може савладати са мало труда. Свако треба да развија логику, математика се највише заснива на њој. Задаци се најлакше савладавају редовним радом свакога дана. Макар по један задатак.

Очигледно је да имаш таленат, али да ли је то довољно за значајније резултате?

- Чињеница је да имам таленат. Пре свега је потребна подршка коју ја имам. За добре резултате потребан је, ипак, и напоран рад и труд. Без тога се не може много постићи.

Како се бориш са страхом пред такмичење?

- Била бих неискрена када бих рекла да немам трему. Позитивна трема је увек присутна. Она траје до момента када добијем задатке за рад и ту се прича завршава. Страх није било до ове године, али је почео полако да се појављује. Сада се са страхом суочавам, борим се.

Шта је то добро у вези са такмичењима што ђаке тера да подносе сав тај напоран рад, трему, некад разочарење, а да и даље настављају да се боре?

- Такмичења дозвољавају деци да покажу своје знање. Некада дође до разочарања, али оно може децу да подстакне да више раде и докажу свима да могу.

У чему још уживаш, осим математике, у школи и ван ње?

- Математика је моја прва љубав и тако ће заувек бити. У школи, моја друга љубав јесте српски језик и књижевност, у томе једнако уживам. У слободно време, кога мало имам, одлазим на тренинге кошарке. Тренирам кошарку последње четири године, то ме најбоље опусти после напорног учења.

Биолози у акцији

Јана Јеленић, Александар Живковић и Никола Михаиловић

Још пре него што сам пошла у 5. разред, имала сам интересовање за биологију. Увек сам гледала цртаће који су били о животињама или о природи уопште, тако да сам пуно знала о томе. Ипак, била сам изненађена када сам у 5. разреду видела да врло лако схватам биологију и да ми тај предмет најбоље иде. Оно што је правило разлику у односу на друге предмете било је то што је то знање остајало у мојој глави и након тестова или одговарања. Било ми је драго када ме је наставница у 7. разреду питала да идем на такмичење из биологије. У почетку нисам имала самопоуздања, али сам свакако покушала и стигла до републичког. Имала сам и друштво на том путу, заједно са мном на републичком такмичењу нашли су се и Александар Живковић, такође 7. разред и Никола Михаиловић из 8. разреда.

У време такмичења дешавале су се и екскурзије и припреме за закључивање оцена, тако да сам била нервозна верујући да се нисам довољно спремила. На Филолошком факултету у Београду затекла нас је огромна гужва. Поделили су нас у групе по азбучном реду, тако да су у мојој учионици биле још четири Јане! Једна од њих говорила је колико је нервозна и несигурна, а друга је глумила сигурност говорећи како се месецима спремила и очекује одличне резултате. Не знам која ме је више плашила. Ипак, мислим да смо сви били подједнако нервозни.

На крају је испало да сам имала много више поена него што сам очекивала, била сам веома задовољна резултатима. Али ја сам и пре такмичења осећала као да је циљ већ био остварен, нашла сам се међу најбољим биолозима из целе земље.

Јана Јеленић, VIII-2

На Републичком такмичењу из биологије учествовали су: Јана Јеленић и Александар Живковић, предм.наст. Тамара Поповић, Никола Михаиловић, предм.наст. Виолета Стефановић

Мила Ранђеловић на точковима

Која су све знања и вештине потребни да би се учествовало на такмичењу „Шта знаш о саобраћају“?

- За такмичење „Шта знаш о саобраћају“ било је потребно да знам добро да возим бицикл и да знам већину ствари које су потребне за возачки испит, а то су правила у саобраћају, знакови и сл.

Како си се припремала, имаш ли неки савет како доћи до републичког?

- Када сам се пријавила за такмичење нисам мислила да ћу стићи тако далеко, али када сам прошла општински ниво, кренула је да ме хвата паника. Трема је била све већа како сам који ниво пролазила, а на републичком ми је било најстрашније јер се нисам надала да ћу дотле стићи.

Како си се провела у Београду? Да ли је било напето међу такмичарима?

- У Београду је било лепо, мада нисмо стигли много да излазимо. Ипак, у соби сам била са другарицом из школе Леном и са још две девојчице из Пожареваца, па смо се лепо дружиле. Нисмо се доживљавале као конкуренција, већ смо се одлично забављале.

У чему још уживаш у школи или ван ње?

- У школи ми највише прија дружење, а ван школе увек једва чекам да завршим домаћи и да одем на тренинг.

У Вуковом Тршићу

На западу Србије, на неколико километара од Лознице, налази се село Тршић, родно место Вука Караџића, реформатора српског језика. Ја сам ове године добила прилику да посетим Тршић и лично се уверим у лепоту природе овог места, а посебан ужитак представљало је то што сам тамо стигла захваљујући свом труду и упорности.

На дан такмичења разне мисли су ми се окретале у глави, као точкови аутобуса који нас је све више приближавао Тршићу. Што смо били ближе, све се више осећала нервоза и трема међу ученицима. Кад смо, напokon, стигли на наше одредиште, ученици школе у Тршићу топло су нас дочекали. Убрзо након тога одводе нас до учионица, деле нам тестове, а талас трема поново заплускује на саму помисao да је дошао тренутак за који смо се сви ми већ месецима спремали. У учионици је могла да се намирише напетост која је лагано ишчезла тек када су се наши умови фокусирали на решавање задатака. Након сат и по изашла сам из школе и тада ме преплављује олакшање. Остатак дана имали смо за обилазак

Тршића. Шетали смо, видели Вукову родну кућу и посматрали дивне пејзаже тог краја. Имали смо прилику да дан проведемо уживајући у чистом ваздуху и природи, без градске гужве и буке. Толико нам је било лепо да смо скоро и заборавили на такмичење због ког смо и дошли у Тршић. На крају дана није ни било битно ко је освојио колико поена, ми смо се, пуни позитивне енергије и лепих утисака, вратили кући спремни да родитељима препричавамо своје доживљаје.

Припреме за наредно такмичење већ увелико почињу, а ми дајемо све од себе да поново будемо у прилици да посетимо Тршић, колевку српског језика, надајући се да ћемо ове године отићи тамо са мало више искуства и много мање трема.

Магдалена Вељковић, VIII-4

На Републичком такмичењу из српског језика у Тршићу учествовале су Магдалена Вељковић, предм.наст. Милена Трајковић и Љубица Стојановић, предм.наст. Лидија Станковић

Наградна екскурзија

Наша школа негује лепу традицију да сваке године посебном екскурзијом награди ученике који су били навреднији и најуспешнији на такмичењима. Старији ученици често препричавају доживљаје са путовања, па сви прижељкују да се нађу у том одабраном друштву и то је често и мотив више да се боље учи и напредује. Ове године наши најбољи ђаци имали су прилику да прошетају кроз Крагујевац, посете спомен-парк Шумарице, а потом да уживају у Јагодини. Да не заборавимо, и само путовање аутобусом за ђаке је доживљај, ту се увек пева, шали, ђаска са наставницима и увек је опуштеније и забавније него на часовима. Са путовања се увек врате са пуно утисака, понеким сувениром и занимљивим заједничким фотографијама. Кад је нешто добро, не треба га мењати. Ми ћемо се потрудити и ове године да заслужимо место у том аутобусу, а школа само нека настави са традицијом.

Остоја Јањић, VII-4

Завршни испит

Најбоље за крај

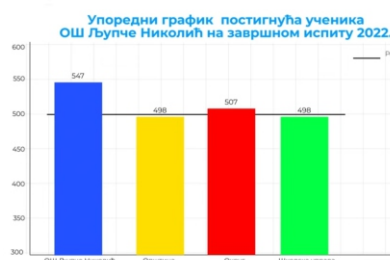
На крају сваке школске године организујемо свечаност посвећену нашим најуспешнијим такмичарима на окружним и републичким такмичењима, као и добитницима дипломе „Вук Караџић“, спортиста генерације и ученик генерације. Слика говори колико смо били вредни ове године.

Традиција наше школе је да урадимо анализу резултата осмака на завршном испиту. Циљ је да се види како смо радили, треба ли нешто поправити и да похвалимо оно што је добро. И ове године можемо бити поносни на наше осмаке и њихове наставнике, резултати су одлични. Надамо се да ће сви уписати жељене школе и да ће им знање које ће понети из основне школе бити сигуран темељ за даље напредовање.

На овом линку можете видети део анализе резултата: <https://www.youtube.com/watch?v=Y1zP2vtMzSI>

МАТЕМАТИКА

Александар Јањић, психолог

ОСНОВАЦ или АКО СЕ НИСМО ДОВОЉНО ХВАЛИЛИ...

Друга награда на Републичком конкурс

Ако се по јутру дан познаје, онда нам је 2022. година добро почела. „Основац“ број 48 обрадовао нас је и ове године признањем. На престижном Републичком конкурс за избор најбољег школског часописа, чији је организатор Друштво за српски језик и књижевност Србије, наш часопис освојио је друго место. Није да нисмо навикли, ово је шеста по реду награда Друштва. Ипак, ове године награди су се посебно обрадовали чланови редакције, наши мали новинари, као и уредници, јер су у тој 2020/2021. години, упркос корони, ванредној ситуацији, онлајн настави и забранама окупљања и манифестација, успели да нађу начин да ведар дечији дух осунча и победи малодушност и безнађе тих дана. Тако су резултати, од ванредних, постали изванредни.

Честитамо редакцији „Основца“ и уредницима (Лидија Станковић, наставник српског језика, Слободан Дамјановић, наставник информатике и рачунарства) и желимо им да наставе да достојно презентују нашу школу.

На Међународном београдском сајму књига

Ове године били смо веома почаствовани што смо имали прилику да на 65. Међународном сајму књига у Београду презентујемо наш часопис. Најбољи такмичари из српског језика и књижевности, заједно са наставницама српског језика, а уз подршку психолога и наставника информатике, потрудили су се да на најбољи начин представе нашу школу, часопис, али и сам град Алексинац.

Сајам књига је прича за себе јер смо се нашли у мору бисера незаборавних јунака и ненадмашних писаца. Морали смо да застанемо код сваког штанда трудећи се да упијемо сваки делић атмосфере и мириса књига, а свако је пронашао нешто за себе.

Спремили смо презентацију која је представила дугогодишњи рад „Основца“ као и његове сталне рубрике. Читали смо одломке најлепших литерарних радова, забавили слушаоце бисерима са часова и привукли пажњу пролазника звуцима флауте. Трема и узбуђење били су неподношљиви, али „Љупчићи“ су били на висини задатка. Наставнице српског биле су пуне нервозе и стрепње, али иза камера, наше „српкиње“ нису скидале осмех са лица јер су биле поносне. Када су се камере угасиле, добили смо аплауз и пуну кесу слаткиша. Пар недеља касније нашли смо се и у емисији „Просвета има реч“.

Сваки успех треба прославити, зато смо остатак дана провели шетајући Калемегданом и уживајући у шаренилу Кнез Михајлове.

Међу песницима

На 25. Књижевним сусретима „Гордана Брајовић“ наш часопис оцвојио је 1. награду. Ово признање за нас има посебну драж јер је ова манифестација постала обележје нашег града, а у жирију су били еминенти стручњаци за дечију књижевност и писци за децу. Награде је уручила председница жирија, професорка Зорана Опачић, а награду за најбољу дечју књигу добио је Дејан Алексић за књигу „Мало-мало па слон“.

Пише Љубица Стојановић, VIII-1

Генерација 07- „Memories“

*Склапам очи и осећам:
Све оно што сам био,
И оно што сам сада,
Још увек нисам ја.
То је тек припрема за мене.
(Мика Антић)*

И ове године наша школа је испратила још једну генерацију ђака. Наши осмаци за претходних осам година истакли су се по успеху, слози и другарству. Надамо се да су, школујући се, усвојили знања која су им наставници пружили и која ће им олакшати лет у будућност. Они ће сигурно остати у срцу наше школе, а надамо се и да ће се увек радо сећати својих школских дана. Они сада започињу ново поглавље у свом животу и ми им желимо пуно успеха и среће у даљем школовању!

Тек када схватите да је ово ваша последња екскурзија у основној школи, тек онда осетите колику вредност заиста имају успомене на сва дружења, песме, смех и сузе заједно проживљене. Ова генерација остаће упамћена по комплиментима и дивљењу које су заслужили путујући широм Војводине, за њихову ведрину, лепо васпитање, одмереност и дружељубивост.

Драги осмаци, много среће у освајању нових простора!

https://www.youtube.com/watch?time_continue=93&v=VumihX2FB6E&feature=emb_logo

Последњи наставни дан у школи обележили су свечаним програмом. Дивну атмосферу музике, плеса, глуме и фолклора подизала је уплахирена публика. Осмех на лицима су на крају програма замениле сузе... А једва су чекали да порасту.

Страницу уредила Магдалена Вељковић, VIII-4

СВЕТОСАВЦИ

Свети Сава и деца

Учитељица нас је много научила о Светом Сави који је најзначајнији просветитељ нашег народа. На 27. јануар славио школску славу, па смо кроз цртеже, представу и квиз знања показали шта смо све научили.

Димитрије Стевановић, III-1

Школска слава

Свим ђацима, колегама, свечарима и свима онима који познају и следе идеје највећег српског просветитеља честитамо Школску славу Светог Саву, са жељом да сви будемо здрави, сложни, да су нам школе пуне ђака, а образовање на првом месту.

Топлица Петровић, директор школе

Јована Рајчић, IV-1

Дејан Алексић о детињству, стварању, улози књиге међу децом

Интервју са једним од најчитанијих и најнаграђиванијих савремених писаца за децу

Многи га називају наследником Душка Радовића јер се деци обраћа са поштовањем, а добитник је и бројних књижевних награда. Његова дела наћи ћете у читанкама и за млађе и за старије разреде. У седмом разреду уживали смо у читању и анализи романа „Ципела на крају света“ јер нам је понудио много тема за размишљање о људима и животу, детињству и животним циљевима. Ми смо у Алексинцу више пута имали задовољство и част да се дружимо са њим јер радо обилази школе и дружи се са децом, па је тако пристао и да одговори на нека наша питања.

Као представнице редакције „Осноца“ присуствовале смо Вашем дружењу са првацима у Дому културе у Алексинцу и приметиле да умете да остварите добру комуникацију са децом. Сви су били причљиви и насмејани и видело се да су уживали. Шта Вама прија у раду са децом, да ли је и Вама забавно као и њима?

– У непосредним сусретима с децом на књижевним програмима највише ми прија када се остваре спонтаност и поверење. Волим да с децом разговарам, да заједно дођемо до неких занимљивих закључака и искустава на духовит начин. Једна од најважнијих вештина, па и мудрости, јесте умеће постављања питања. То покреће посебну врсту знатижеље. Волим да будем писац који стално учи. А најлепше се учи у сусрету с децом.

Какви сте били као дете, причљиви, дружељубиви или повучени и срамежљиви?

– Деловаће необично, али – све то скупа. Зависило је од развојне фазе, претпостављам. Памтим себе и као повучено и као напорно дете, радознало до неподношљивости. Из те радозналости долазила је и склоност ка маштању. Понекад би ми се догађало да помешам стварне и измишљене светове. Могао бих да кажем да сам због тог свог дара за покретање фантазија био омиљен у друштву. Машта је нарочито важна за игру, а у време када сам био дете време смо проводили углавном напољу. Игре су биле бројне, а неке од њих смо сами измишљали. Тада сам обично имао важну улогу.

Читајући роман „Ципела на крају света“ учинило нам се да Скитница, лик из романа, представља писце, уме да прича приче, не брине о томе шта има, а пажљиво посматра људе око себе. Да ли у њему препознајете и себе и у којим особинама?

–Лепо сте то приметили. Скитница би могао да представља фигуру писца, његов свет је сав саткан од приче или од потраге за причом. Једно од мојих главних списатељских интересовања јесте како да од обичне теме направим приповест која говори нешто важно. Тако је у поменутом роману ципела с тајном поруком постала покретач приче.

Лик деке који није проживео своје детињство навео нас је на причу о томе за чим све одрасли жале када мисле о свом детињству. Шта бисте Ви променили у свом детињству и за чим жалите?

– Деца готово увек желе да одрасту брже неко што им је дато. Верују у свет одраслих као у неко царство бескрајних слобода и могућности. То може да значи да се деца осећају скучено у свом детињству, што је, по мом мишљењу, кривица одраслих. Што се мог детињства тиче, оно је било испуњено ведрином и нисам баш чезнуо да што пре одрастем. Осећао сам се довољно слободним, а оно што је недостајало надокнађивао сам маштом и сналажљивошћу. Свакако мислим да је потребно бити дете када је време за то. Такође мислим да то дете никада не ишчили из нашег бића, чак и када смо у „озбиљним” годинама. Што се више и дуже задржи у нама, што више га изнутра ослушкујемо, то је и смисао нашег постојања чвршћи.

Писање није занимање које је лако, да ли сте некад били обесхрабрани и ко Вам је био подршка?

– Писање је спој муке и уживања. Велики писци знају да се, метафорички речено, више пише гумицом него оловком. То значи да према себи у стварању морамо бити строги и непопустљиви. Као и у сваком послу, и у писању често има неуспеха, ствари иду лоше или се заглавимо у покушају да нађемо неко добро решење. За писца је од велике важности да нађе свој глас, свој начин да нешто каже. У том смислу, подршка је увек у читању добре литературе.

Да ли своје идеје развијате сами или волите да поделите са неким и посаветујете се пре писања?

– Углавном сам окренут својим мислима. То не значи да не разговарам с људима до чијег ми је мишљења стало. Волим да чујем добар савет. Бивало је и случајева да на туђ предлог променим нешто у тексту. Ипак, свестан сам да на крају остајемо мој текст и ја, у стваралачкој самоћи која нам је најбоља учитељица и саветодавац.

Многи мисле да је писање занимљив и лак посао. Колико у ствари траје настајање књиге и на какве све проблеме наилазите током писања?

– Свакако је занимљив посао, али најчешће не и лак. Али и када не иде лако, задовољство писања не престаје. Чак

више волим када се у раду суочавам с потешкоћама, јер тек је то прави стваралачки изазов. Можда је најлепша управо та неизвесност. Никада се не зна на коју би страну текст могао да вас одведе. Понекад ви управљате њиме а често и он вама. Писци врло лако падну у замку своје привидне сигурности у тексту. Не може се у процесу писања бити апсолутни господар над текстом. Када песма или прича на крају буде управо онаква како сте планирали, то обично испадне лоше. Понекада треба да будемо изненађени током којим је текст, сам од себе, кренуо. Онда је то права ствар.

Често слушамо критике како деца данас све мање читају и тешко се изражавају. Кажу да превише времена проводимо на телефону. Али ми који волимо да читамо имамо проблем да у школским библиотекама немамо довољно нових књига за децу, а често и нимало или недовољно лектира. Понекад лектуру читамо онлајн или нам наставница пошаље, па читамо на телефону или таблети. Да ли Ви верујете да ће нове генерације наставити да воле књижевност и како видите решење ових проблема?

– Било би заиста тужно да књига престане да буде важна. Телефони и друге савремене технологије, које су за многе углавном извор забаве, нису нешто чега треба да се одрекнемо. Са њима живимо и не можемо да замислимо савремени свет без тога. Задатак књиге и читања јесте да нам сачува осећање припадања цивилизацији и култури. Ми нисмо роботи. Ми смо бића која осећају, мисле, имају потребу за духовним и културним растом. Зато би свет без књиге био врло суморно место. Жеља писаца да тако буде нажалост није довољна. То је велики друштвени проблем. Све културе, сва друштва овог света суочена су с тим изазовом. Ви, генерације које стасавају, треба да будете свесни значаја језика и књижевности. Знам да они којима је књига важан део свакодневног живота нису већина, али смисао врло често почива на оптимизму и снази мањине. Надајмо се да ће то бити довољно да књига опстане.

Захваљујемо Вам се у име наших читалаца и у име редакције „Осноца“

Интервју водиле

Милица Стевановић и Љубица Стојановић, VIII-1

Љиљана Крстић о природи, другарству, зачињено маштом

У оквиру Дечје недеље, у Библиотеци „Вук Караџић“, имала сам задовољство да присуствујем промоцији нове збирке песама за децу Љиљане Крстић, „Цемпер од сунца“. Драго ми је да наш град може да се похвали оваквом песникињом. Она је аутор пуно књига песама и бајки за децу, добитница је више књижевних награда, а њене песме могу се наћи и у читанкама. Пише и хаику поезију и афоризме.

– *Када и како сте почели да пишете?*

Најпре хвала што се интересујете за моје стваралаштво. Сви смо као љубитељи писане речи под истим крилом нашег града и добро је да се повремено сретнемо на истом путу.

Прву песму написала сам у четвртм разреду основне школе. То се догодило савим спонтано. Наставила сам у школи, на студијама и даље, а тако је и данас.

– *Ко Вас је највише подржавао у писању?*

У писању ме је најпре подржавала наставница српског језика Гордана Недељковић која ми је била и разредни старешина од петог до осмог разреда у Основној школи у Кулини. Та подршка ми је много значила, просто ми је дала крила да полетим даље. Касније су ми подршку пружали професори књижевности који су писали приказе мојих књига и уредници часописа за децу који су ми објављивали песме и приче.

– *О чему волите да пишете песме?*

Волим да пишем песме о лепоти природе коју сам заволела у детињству проведеном на селу и њеним чаролијама. Пишем и о школи, новим технологијама, другарству, пријатељству, о породици, значају књига, лепоти уметности. Све то мора бити зачињено маштом као неопходним украсом стихова и бајки.

– *Колико сте књига до сада написали? Која су Вам признања најважнија?*

Написала сам петнаест књига за децу (песме, приче и бајке) и три за одрасле. Навешћу неке за децу: *Забрањено за одрасле*, *Танго на свили*, *Ветров рукопис*, *Осмехом се куле граде*, *Шумски воз*, *Цемпер од сунца* и друге. Добила сам више награда за стваралаштво за децу. Најважнија ми је књижевна награда *Гордана Брајовић* (за бајке *Вез на камену*) и награда *Момчило Тешић* (за приче *Дворац од ружа*).

Поред признања и подршке за даљи рад, ове награде су ми значајне из више разлога. Награда *Гордана Брајовић* ми је драга јер је Гордана Брајовић позната књижевница из нашег краја, рођена у Суботинцу код Алексинца, а писала је маштовито и нежно. Момчило Тешић је живео на селу и писао о њему што ми је врло блиско обзиром на моје детињство.

– *Која књига Вам је најдража?*

Све књиге су ми драге, а ако морам да издвојим најдражу то је књига *Ролери за мраве*. То су изабране песме, приче и бајке. У њој је оно што сам годинама писала, што је већ објављивано па је направљен избор. Издавач је *Вулкан издаваштво Београд*, тираж првог издања је 2.000. Објављена је ове године и може се наћи у књижарама издавача, дакле у већим градовима у земљи. На тај начин доступна је свој деци која желе да је прочитају за разлику од ранијих којих је било или их има само у нашем региону. Управо зато ми је поменута књига најдража јер ми омогућава да се као писац сретнем с највећим бројем читалаца.

– *Како се осећате када пишете песме?*

Кад пишем песме осећам неку врсту усхићења. Кома је дато да уме да пише, то је за њега најчешће лаган посао. Понекад је потребан додатни труд на путу до риме. Верујем да кад пишем, приказујем најбољи део себе. Радо трагам за лепим речима да бих их слагала у стихове. Волим да вајам песму која може бити чаробна и можда може потрајати врло дуго.

– *Како се осећате када читате деци своје песме и приче? Шта бисте желели да деца науче из Ваших песама?*

Волим да се дружим с децом. Основци за чији узраст пишем су искрени и радознали. Срећемо се у школама, библиотекама, на разним светковинама, а једна од њих су и *Читалићи*. Ти сусрети ме радују. Значе ми радознали дечји погледи, скривена снага тих малих бића. Драго ми је кад пажљиво слушају док им говорим песме. Тада знам да им је занимљиво то што чују.

У својим песмама желим да деци пренесем своја сазнања, део искуства које се стиче у дужем временском периоду. Желим да их пречицом одведем до закључака шта су праве вредности. Да је важно да се дружимо, помажемо, волимо људе, чувамо нашу планету Земљу.

Желим да им упутим поруку да поштују своје учитеље и наставнике! Да је веома важно да се образују и читају књиге. Да свакодневно проводе време и на отвореном, а време поред рачунара и мобилног телефона да сведу на један сат дневно.

– *Која је Ваша порука свим малим песницима?*

Поручила бих им да читају добре књиге по препоруци наставника, библиотекара и родитеља јер кажу да писање почиње читањем. Да пишу ако су талентовани. Да оставе да одстоји то што напишу, поново му се врате и изаберу само оно најбоље, најквалитетније. Не морају да журе да објаве прву књигу. Биће времена, живот је тек пред њима. – *Хвала Вам на разговору и очекујемо још Ваших дивних песама у нашим читанкама.*

Знамените жене Алексинца Јелена Ј. Димитријевић

Било је то свакодневно поподне када се другарица и ја враћамо из школе. Осим што смо данас одабрале да прођемо кроз суседну улицу како бисмо виделе свеже осликан мурал на зиду Дома Културе. Нисмо знале шта да очекујемо, али смо знале да ће, као и претходни, бити повезан са нашим градом и његовом дугачком историјом.

На зиду смо затекле наизглед старију, али неговану госпођу, која је остављала утисак самоуверености. Ко је заправо та жена? Поред слике било је исписано име „Јелена Димитријевић”. Сада нам је проблем био где се осврнути како бисмо ископале информације о њој. Како нам интернет није био превише од помоћи, одлучиле смо се обратити бољем извору - нашем наставнику историје, Зорану Стевановићу. Прва ствар коју треба урадити сутра, јесте отићи до њега. Наставник Зоран, као и већина наставника, имао је доста страсти и воље за свој предмет, а поготово историју нашег града, те нам је одмах одговорио на сва питања. Испоставило се да је Јелена Димитријевић, у ствари, добила на крштењу име Ленка и да је била једна од, у то време ретких, српских књижевница. Родом је, као што смо претпоставили, била из Алексинца, али је већину свог живота провела у Нишу. Њена мајка Стаменка била је ћерка чувеног кнез Милојка, алексиначког окружног судије и једног од вођа српског народа у борби против Турака. Његови потомци су по њему добили презиме Кнез-Милојковић и били су сматрани за најбогатију породицу у Алексинцу и шире. Селидба у мајчино родно место Алексинац, након смрти оца, отворила је многа врата за Јеленино образовање због обимне библиотеке коју је поседовао Доброслав Кнез-Милојковић. Још као дете задобила је тешку повреду ока која ју је спутавала у формалном школовању, те је била принуђена да се образује самостално. Своју утеху проналазила је ујаковој библиотеци, што је само још више снажило њену љубав према писању. Своју прву песму написала је са тек шеснаест година под називом „Девојко”.

Могућност да покаже свој песнички дар добија када се у својој деветнаестој години удаје за потпоручника војске Јована Димитријевића. Након удаје сели се за Ниш што јој отвара врата према већим могућностима и приликама. Псеудоним под којим ће је људи памтити „Јелена” задобија након анонимног

објављивања збирке “Јеленине песме” чиме се ствара спекулација о томе ко је заправо Јелена. Такође, била је и страствени борац за женска права. Њена страст према томе да има свој глас и да буде цењена и поштована, иако је жена, омогућила јој је да буде добродошла у многим домовима угледних Туркиња, Американки и других жена широм света. Волела је проучавати разне стилове живота жена које су живе у различитим државама, те многи њени путописи говоре о томе. Чак и у зрелим годинама Јелена је настављала са својим путовањима и са сакупљањем знања и искустава. У току свог живота посетила је више земаља и научила чак шест језика. Обишла је разне земље Европе, Северне Америке и Африке од којих јој је најзанимљивије било истраживање и дружење са женама Блиског истока. На једном од својих путовања она одлази у Египат где добија прилику да упозна познату египатску феминисткињу Ходам Ханем, а у Индији је била у друштву Рабиндраната Тагоре. „Писма из Ниша о харемима” је књига где се јасно примећује њена страст за равноправност жена широм света. Борбу за женска права, сем у њеним радовима, она води и кроз многа женска друштва чији је била члан. Током становања у Нишу била је најмлађа чланица Подружбине женског друштва, а касније управна чланица Кола српских сестара. Њен муж Јован Димитријевић 1915. године губи свој живот на фронту што оставља Јелену саму.

Јелена умире 1945. године у Београду где бива сахрањена. Сахрана је одржана без великог броја људи јер је одржана два сата раније од предвиђеног времена, из непознатих разлога. Још пре смрти у тестаменту своју кућу у Београду залаже Српској академији наука. Њен циљ био је да се од прихода куће омогући школовање у иностранству, прецизније у Енглеској, српским студенткињама. Иако Академија прво прихвата овај услов, након двадесет година раскида овакав договор са образложењем да не одговара циљевима Академије. У другом делу тестаментa, она своју библиотеку поклања Другој београдској гимназији, која као и Академија, одбија признавање тестаментa. И дан-данас се не зна ко је прави власник куће једне од најважнијих жена 19. и 20. века.

ОД КОНКУРСА ДО КОНКУРСА

Дрво

„Књижевни конкурс Гордана Брајовић“ - 1. место у категорији ученика од 1. до 4. разреда основне школе

Дрво је живо. Дрво је осетљиво. Откини му лист, смањиће се кисеоник. Дрво може бити зимско, јесење, пролећно и летње. Дрво може бити плодно.

Шта повезује дрво и човека? Корен и преци! Свако дрво има корен. И човек има корен. То су преци. И зуб човека има корен. Моје претке нисам никад упознао. Живели су давно. Моји преци живели су на југу, што значи да су живели у шумским пределима. Волели су дрвеће. Од њега су правили свашта.

Ја волим и чувам дрвеће, а и своје претке.

Вук Караџић

1. награда на конкурс Градске библиотеке „Вук Караџић“,
Ја сам Вукашин Ђошић. Идем у први разред. Сам радим на рачунару.

Вук Караџић ми је занимљив. О њему учим у школи и од маме.

Њему су родитељи дали име Вук да би се вештице уплашиле и побегле. Вук је хтео да учи школу, али му калуђери нису дали, већ су му дали да чува овце. То му се није допало. Вук је тражио да иде у школу. И ишао је. Он је направио азбуку. Пре њега азбуку је правио Саво Мркаљ. Вук је од једног Немца узео једно правило: Пиши као што говориш, а читај као што је написано. Вук је сакупљао народне умотворине. То су приче, речи, песме, басне, загонетке, пословице. Највише му је помагао Филип Вишњић. Он је свирао гусле и био је слеп. Он је Вуку причао песме, а Вук их је писао.

Вук је боловао од костобоље и имао је дрвену ногу која се зове штула. Носио је капу која се зове фес. Он је имао три сина и две ћерке. Син се звао Димитрије, а ћерка Мина. Највише се зна о њима. Вук је умро у Бечу.

Непознате речи:

Фес – капа

Штула – дрвена нога

Умотворина – кад народ нешто напише или направи

Гусле - музички инструмент

Мој тротинет и ја

Шетајући градом са својом породицом, на великом екрану видели смо да је у току фото-конкурс „Урбана мобилност“. Тог тренутка сам била на ролерима, па смо решили да направимо једну фотографију.

На оближњој фонтани, предивно осветљеној у првом сумраку, настала је та дивна фотографија. Прошло је доста времена од тренутка када смо је послали, све наде су потонуле. Изненада је мами stigла порука у којој нас обавештавају да је моја фотографија проглашена

победничком. Када ми је мама јавила да сам постала срећна добитница електричног тротинета, мојој срећи није било краја.

Следећег дана на свечаној додели тротинета нашла сам се на победничком постољу, тог тренутка сам била поносна на себе. Уследили су незаборавни тренуци на тротинету.

Вања Живић, II-2

Вукашин Ђошић, II-4

Дечја недеља

Таман кад нас септембар умори, стигне октобар и „Дечја недеља“. А ти дани увек су весели, сјајни и свечани. Ове године ученици трећег разреда уживали су у представама Наде Блам: „Нака, супер бака“ и „Послала ме мама“.

Шта детету треба да расте до неба?

Код одраслих једно питање бруји,
Свуда се шири, сви су га чули.
Питају доктора: „Шта детету треба да расте до неба?“
Чак ни доктори не могу да одговоре како треба.

Деца имају одговоре на ваше заблуде,
Одрасли, обратите пажњу да бисте могли да чујете!
Деци је потребан дом већ први дан за миран сан.

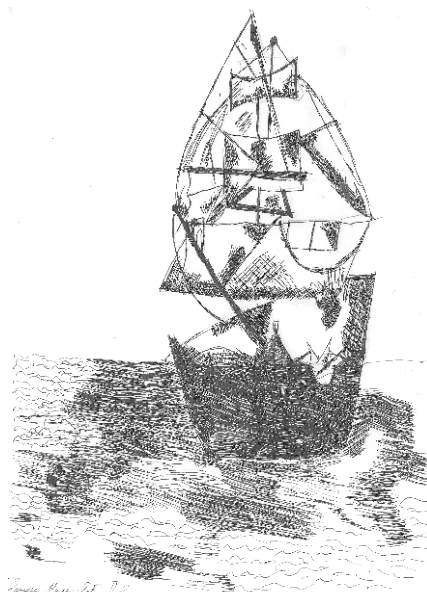
Деца треба да иду у школу, да се образују, уче,
Никако да се продају или муче.
Деци треба здравље, љубав и поштење,
За све који то не раде, следи велико понижење.

Сусрет са песницима

У току Дечије недеље у нашу школу дошли су песници Власта Ценић и Тања Ђурић. Власта Ценић нам је прочитао песме из књиге „Бате ће се жени“ и песму која носи назив књиге. Све те песме написане су на народном језику, јер је он из места Дољевац. Био је професор српског језика. Баш су ме насмејале, и било ми је интересно што песме писац чита језиком којим не смемо да говоримо у школи.

Поред њега, нашу школу је посетила Тања Ђурић. Она је из Крушевца. Њене песме су о љубави или о дечијим проблемима, као на пример, њена песма „Пундравци“. Ова песникиња је, такође, издала књигу „Сваком сунце једном сине“, која говори о деци са посебним потребама, али то нису деца већ животиње и то: слепи зец Петар, глува маца Бела и аутистичан веверац Воја. Ова књига је имала намеру да подстакне децу да помогну оваквим особама. Као и Власта Ценић и Тања је учитељица разредне наставе.

И ми ученици смо тог дана имали шансу да заблистамо и прочитамо наше песме. Била сам јако поносна што сам добила прилику да прочитам своју песму „Шта детету треба да расте до неба?“ и Власта се заинтересовао да је сними како би се емитовала на Радио Алексинцу.

Даница Милановић, II-2

Репортажу и песму написала Мина Јањић, IV-1

ЈЕЗИК ЈЕ КАО ГРАД, КАО ЗЕМЉА, КАО ДУША

Витезу Шумадије у част

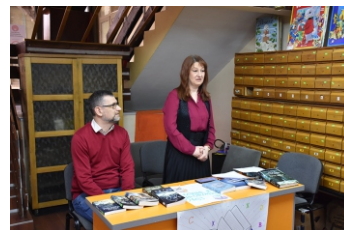
Ученици одељења IV-2 су са учитељицом Душицом Видојковић припремили час посвећен Добрици Ерићу. После презентације о песниковим животу и раду извели су представу на основу драмског текста „Чик да погодите због чега су се посвађала два златна брата“, која није изведена на класичан начин, већ као позориште сенки.

Национални дан књиге

Ученици старијих разреда посетили су Библиотеку „Вук Караџић“ где су говорили своје омиљене стихове, делове из омиљених књига и награђене литерарне радове, у оквиру програма који су спремили заједно са својом наставницом Славицом Марковић.

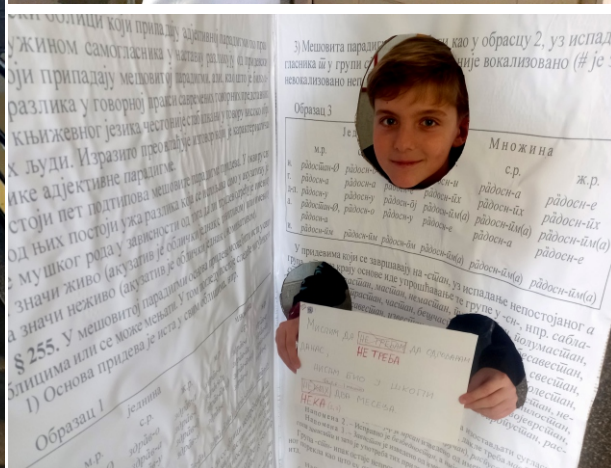
Млађи ученици донели су у школу своје најдраже књиге и читали наглас другарима одломке који су се њима допали.

На Дан матерњег језика - Граматика и Правопис међу ђацима

Свако треба да има потребу да се лепо и правилно изражава, а то се учи у школи, али и надаље целог живота. Не постоје глупа питања и није срамота потражити одговор када сте у дилеми. Најсигурније је увек обратити се трима „светим књигама“ српског језика: Речник српског језика, Правопис српског језика и Нормативна граматика српског језика, у издању Матице српске. Имамо их и ми у школској библиотеци, али овај пут оне су кренуле према ученицима, да се боље упознају и ослободе страха.

(час реализовале наставнице
Сандра Ђорђевић и Милица Вилчек)

Словенским боговима у част

Обрађујући збирке приповедака „Каљави коњ“ и „Приче из давнина“ ученици 6. разреда заинтересовали су се за Старе Словене и њихове богове. Убрзо су добили писмо од Сварога, словенског бога створитеља, у коме им се директно обраћа и моли их за помоћ, забринут због страшног сна у коме види да њега и његове богове нико више не препознаје нити их се сећа. Стога су посетили библиотеку у потрази за истином. Написали су писмо подршке Сварогу, а потом приредили маскенбал и гозбу боговима у част. По препоруци богиње Ладе, пила се мелиса (чај од матичњака) и разговарало се о улози богова у животу наших предака. Са часа су ученици изашли са поруком: Живети у складу са природом, снагу тражити у љубави и породици, а непознате и мрачне просторе осветљавати и савладавати знањем и истином!

(час реализовала наставница Милица Вилчек)

Потрага за благом

Ако пажљиво пратиш трагове и решиш све загонетке на путу, доћи ћеш до циља и награде – школске библиотеке. Научили смо да право задовољство лежи не у награди, већ у савладавању препрека, да је задовољство веће кад се дели са друговима, као и да је „благо“ вишезначна реч.

(час реализовала наставница Лидија Станковић)

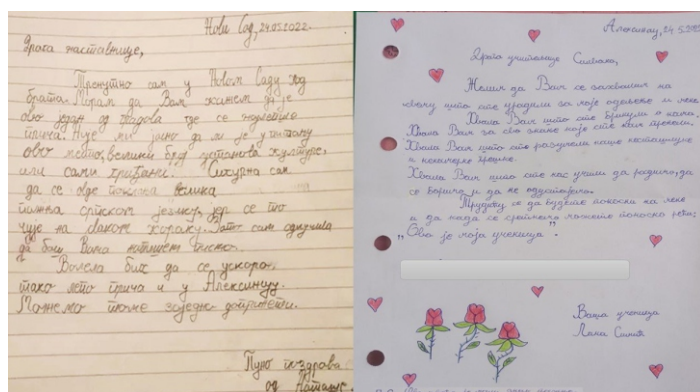

<https://www.youtube.com/watch?v=pU6YCjBa6GU&t=69s>

Дан словенске писмености и писање писма

Ученици 5. разреда разговарали су о писму (ћирилица, латиница, глаголица) и о писмима (нешто што је постојало пре имејла и порука). Када су научили како се пише и адресира писмо, као и какву важност има мисија Ћирила и Методија међу словенским народима, одлучили су да и сами напишу писма, неки Ћирилу, неки својој учитељици или наставници српског, а неки усамљеном Агију. Након свега разговарало се и томе каква је разлика у осећају кад примиш СМС поруку, имејл, поруку на Фејсбуку или ковертирано писмо. Како је то навићи неког да чека твоју честитку или разгледницу, а како, кад ти узврати истом мером.

(час реализовала наставница Сандра Ђорђевић)

Дан матерњег језика

На Дан матерњег језика ученици 8. разреда презентовали су своје радове о нашим просветитељима и о значајним установама културе. Занимљиво им је било да упореде Вукову ћирилицу са старословенском и да покушају да прочитају имена са фресака. Свој допринос неговању језика дали су тако што су издвојили некњижевне речи у говору младих, као и неправилности у рекламама.

(час реализовала наставница Славица Марковић)

Стране о језику пише и уређује Дара Лукић, VII-1

Вече на реци

Лету се ближи крај. Јесен је већ закуцала на врата, али још увек су дани сунчани и топли. Свежина се осети тек када сунце зађе иза брда. Сутоњ је. Скоро ће мрак. Лењо се протеже река низ долину. Још понеки светлуцави зрак сунца купа се у њеним таласима. Већ се и месец бледуњаво оцртао на небу. И он се огледа у води. Уз зубор воде чује се и понеки глас речног галеба. Чапље слећу у своја скривена гнезда. Чује се како талас удара о већи камен. Чини се да ће и река утонути у сан. Окаснили рибари купили су прибор и напуштају реку до следећег сусрета. Јесен је своје присуство означила својим жутим и црвеним лишћем. Многе је покупила река и понела на својим таласима.

Све је мирно. Све је већ у ноћној тами, само је река жива и тече ка свом ушћу.

Уживам у овом призору, пожелим да дуго траје и да сам ту.

Ленка Стошић, V-4

Тај предмет је моја амајлија

Нисам ни сујеверна ни лаковерна, али око мог врата непрестано виси бижутерија у коју су уткане бројне успомене. Она ми доноси срећу и, колико год то глупо звучало, верујем да ме штити од зла које се шири нашом планетом.

Заправо, ова бижутерија је медаљон у коме је слика мојих баке и деке, који држе мог трогодишњег оца у крилу. Пар месеци након тога обоје су погинули у саобраћајној несрећи. Овај медаљон је моја бака носила, до последњег дана. Пронашла сам га у кутији са стварима и сликама у којој је све што је остало од њих.

Овај предмет за мене има огромну вредност и не бих га мењала ни за шта. Пар пута ми се откачио и испао, али сваки пут сам га проналазила. Када нико није био уз мене, медаљон јесте. Заједно са мном туговао је и плакао у наша четири зида.

Углавном кријем ову амајлију јер други не препознају њену вредност. Често су ме исмевали због ње, али ни у једном тренутку нисам ни помислила да је се одрекнем. Мени значи више од било чега на свету и то се ни под којим условима неће променити.

Не одвајам се од ове амајлије, а ни она од мене. Увек ме саслуша, а ако јој нешто затреба саслушаћу и ја њу. Нико неће одати њене тајне као што није ни она моје и бићу јој одана заувек, до последњег дана, баш као што је била и моја бака.

Олга Зуровац, VI-3

Кад на часу учиш и између редова

Веома битна личност и неко ко ми је помогао у одрастању је мој учитељ Зоран Алексић.

У почетку ми се чинио као строг и хладан, углађени брка. На часовима које сам провео са њим схватио сам да је он у ствари један мудар човек.

Он нам је допуштао да плачемо, остављао нас је после часова, а све то да би нас научио дисциплини и стрпљењу. Учитељ је знао сатима да прича о неким страшним догађајима који су се десили. Тада нас то није интересовало, али он је хтео само да знамо шта нас чека у животу. Причајући о неким његовим ученицима, познаницима, комшијама и њиховим поступцима терао нас је да разликујемо шта је добро, а шта је лоше. Причао нам је како да се сналазимо кроз даље школовање. Разлику међу децом није правио. Ми смо морали да поштујемо једни друге. Научио ме је како да најлакше пребродим развод родитеља. Такође ме је научио да нигде не касним и да раније долазим у школу јер је и сам био добар пример за то.

Читали смо између редова и стасавали за даљи живот и школовање – што је и био најважнији циљ мог учитеља.

Мој учитељ је неко ко ми је помогао у одрастању и да заволим школу, неко ко ме је научио многим добрим и корисним стварима и зато овај састав посвећујем њему.

Лазар Русимовић, VII-3

Учитељица

Моја учитељица, смерна и фина,
никад не иде без црвеног кармина.
Хаљине она често носи,
и нашим одељењем се поноси.
Тридесет ђака има она,
са свима се шали без пардона.
Игра, пева, учи са нама, скаче,
поносим се што сам њено ђаче другаче.
Ретко се срдџи, још ређе нас грди.
Осмех никад не скида са лица,
ми смо као једна велика породица.

Каја Симоновић, II-2

ШКОЛСКА ГАЛЕРИЈА

Јана Јеленић, VIII-2

Лена Митровић, VIII-1

Никодина Тривунац, III-2

Анђела Јовић, III-2

Филип Анђелковић, III-1

Јана Јеленић, VIII-2

Анђела Ђорђевић, VIII-2

Михајло Станковић, III-1

Најуспешнији

Данило Димић VIII
ђак генерације

Марија Живковић VIII
спортиста генерације

Огњен Јовић
VIII

Исидора Симоновић
VIII

Миона Степановић
VIII

Лена Митровић
VII

Александар Живковић
VII

Љубица Стојановић
VII

Анастасија Војиновић
VII

Павле Барјактаровић
VI

Дара Лукић
VI

Остоја Јањић
VI

Мила Ранђеловић
VI

Дуња Раденковић
V

Светолик Јозић
VI

Лена Стефановић
V

Гаврило Димић
IV

такмичари

Ања Радовановић
VIII

Никола Михаиловић
VIII

Марко Поповић
VIII

Ангелина Ангеловски
VII

Магдалена Вељковић
VII

Данило Рогановић
VII

Јана Јеленић
VII

Лана Илић
VI

Немања Миленковић
VI

Стефан Недељковић
VI

Олга Зуровац
V

Максим Павловић
V

Нина Урошевић
V

Страхиња Јанковић
IV

Тара Китановски
III

Стефан Симоновић
III

Вељко Бајић
III

ШКОЛСКА ГАЛЕРИЈА

Дуња Ногић, VIII-1

Калина Јовановић, III-2

Ангелина Ангеловска, VIII-2

Лана Симић, VI-2

Лана Симић, VI-2

Петра Стошић, VIII-2

Сташа Савић, III-2

Николина Степановић, VIII-2

Теодора Миљковић, III-2

Писмени задатак из српског језика

Нормалан школски дан: математика, енглески, музичко и онда... српски. Јуче нам је наставница најавила да ћемо имати писмени задатак.

Слушај, ја, нормално, обожавам да пишем. Пишем књиге кад ми је досадно. Нешто што не волим је када своју креативност морам да исповраћам и да то назовем „писмени“.

Само да наставница изабере „ту“ тему. Док се приближавао час српског, молила сам се да не заборавим све идеје. Прошле ноћи тражила сам и тражила вежбанку. Добро, није толико дуго трајало јер имам пет вежбанки у ормару, за сваки случај. Али, све то ми ствара додатну нервозу.

Конечно, дошао је час српског језика, села сам на место и чекала да наставница на табли запише теме. Овог пута имала сам среће. Теме нису биле досадне и могла сам нешто да смислим. Реално, имала сам идеју за само једну од тема, и некако сам се снашла.

Нисам се спремила за тај *Летњи дан у октобру*, али успела сам нешто да напишем. У неком времену, које се осећало као пет минута, завршила сам писмени задатак и предала вежбанку. Ни међу првима ни међу последњима, и то је све скупа за мене било савршено.

Касније, на једном од школских одмора, док смо чекали наставника, причало се о чему смо писали. Другарице су писале на прву тему много другачије од мене. Онда сам сконтала да сам цео свој састав погрешила. Уместо да речима осликам неуобичајено топле октобарске дане, ја сам фантазирала о томе како би било дивно да и ови месеци са словом р, буду топли, па да идемо на море, кад је мања гужва, а смештај јефтинији. И бог те пита шта још. Бар нисам спомињала буђење ни из каквог сна, такво решење за крај задатка већ озбиљно почиње да нервира нашу наставницу.

Изгледа да ћу морати да се „разболим“ до следеће недеље да избегнем тај блам кад наставница донесе вежбанке, а ми радимо исправак. Бар је на тему писменог задатка, до даљњег (заправо, до следећег) стављена тачка, зар не?

п.с. Ово је све шала, ако у стварности добијем лошу оцену и онда се разболим или не идем у школу неколико дана, није намерно!

Дариа Тошић, VI-5

Желим да ме чују, а не само слушају

У периоду раног детињства ми смо искрено срећни и безбрижни. Људи нам се смешкају, диве и аплаудирају када изговоримо прву реч, проходамо или нацртамо цртеж. У неким озбиљним и зрелим годинама људи нас гледају кроз аутомобиле, дипломе, одећу и новац. А у периоду сазревања, када смо изгубљени јер стојимо на раскрсници не знајући који пут да одаберемо, околина сматра да смо довољно паметни и способни да самостално одлучујемо. И баш када помислимо да се у нама развија нека идеја и прети да прерасте у страст, друштво нас спречи. Тако смо поново изгубљени у мору лажних осмеха и са мањком самопоуздања.

Јер живимо у свету где сви имају право на своје мишљење, али нико не мисли. Људи су упали у колотечину живота и, без проблема, допуштају да око њих ходају неписмењакони са титулом свемоћног. Наравно да постоје изузеци који желе да се боре против насиља и тога да новац седи на трону, али и та мањина лако одустаје под притиском људи који су уверени да они ништа не могу променити јер влада неко јачи. Ја мислим супротно. Али ко ће мене да чује? Могу се кладити да ће ме сви достојанствено одбити уз познате речи како није моје да о томе расправљам и да уживам док још могу! Имам утисак да су људи створили блокаду и као да не желе да прихвате истину. Они упорно игноришу, или боље речено труде се да не чују, то што нам прети рат, светска криза, што асфалт скида са трона ливаде, шуме и пашњаке, и све то док су насилници на слободи. Сви ће на улици окренути главу од недаћа јер не желе да виде оно што је свима јасно. А нису ни свесни како и они могу нешто да промене само уз мало храбрости и самопоуздања које им је одузето, можда још у детињству. Жене још увек не шетају достојанствено уздигнуте главе, раме уз раме са мушкарцима. Али ми смо лењи, и иако имамо право на то, нећемо изнети наше мишљење.

И тако ћемо живети срећно до краја живота док с муком и горчином у устима гутамо сервирано и нећемо се пожалити конобару да нам је јело преслано. Можда ја то не желим. Можда нећу да се школујем у држави знајући да ће нечија вила бити вреднија од моје дипломе. Али зашто бих трошила глас када нико неће да ме чује?

Љубица Стојановић, VIII-1

Мој завичај

Пауза на Стази здравља, након дуге и напорне шетње. Док стојим ослоњена на стабло старог храста, са висине хватам слику мог града. Уљуљкан у подножју оближњих брда, дремљиво поздравља зубато сунце.

Како би било добро у лету ухватити слику града! Затварам очи и, чаролија почиње! Ево ме, већ на мосту. Немам времена да скокнем до ушћа где се грле Морава и Моравица, али тамо је и овако сада пусто и голо. Још увек обучен дрворед липа води ме до самог центра. Тиха музика чује се из пуних кафића. Дивећи се новогодишњој декорацији гледам разноврсне колаче који ме раздрагано поздрављају из „Пеливана“. Чујем црквена звона и као и увек задивљено посматрам цркву. Окружена зеленилом, пажљиво надгледа свој град и благосиља шетаче и ужурбане пролазнике.

Отварам очи, али слике града остају док стојим гледајући пут пред собом. Шетња се наставља, али сада по сувом лишћу и влажној земљи. Улазим у шуму и поздрављам њено величанство. И док удишем мирис борове шуме и свежине, хватам мисао која зуји око моје главе: „Мој завичај је попут живописне разгледнице и заузима сјајно место!“

Лена Лукић, V-2

Моје искрено дивљење и захвалност природи

Много сам се пута запитао шта је природа и где је њен почетак, а где крај? Шта се све крије у неистраженим просторима, тамним пећинама, скривеним заливима и бескрајним океанима? Чеге има испод ледених глечера Аљаске? Шта је тамо иза дуге? Зашто је небо плаво? Како то да је овако мала планета једино место у космосу са оваквим облицима живота? Колико ствари је требало да се поклопи да би се створили услови за наше постојање?

Оно што је сигурно јесте да ми као људи нисмо свесни богатства које се назива живот. Само живи људи могу да осете топлину првог јутарњег сунца и удахну свеж планински ваздух који отвара све поре нашег бића. Нажалост, због људске немарности и неодговорности, градски ваздух је уништен, напуњен смогом и димом из фабричких димњака. Сваки пут када посечемо дрво или запалимо ватру, природа нам каже да не радимо то, јер ћемо остати без кисеоника, али као да то нико не чује. Природа нам нуди право богатство воде, хране, енергије, здравља. Свега у изобиљу и више него довољно.

Природа и човек не могу да буду неактивни. Једно без другог нису комплетни. Зато јој треба захвалити за све. Показати захвалност што ходамо, пливамо, видимо, дишемо... Треба што више захвалности да пружимо природи, јер живот је само један.

Новак Савић, VI-3

У потрази за пријатељем

Током мог досадашњег искуства у основној школи мој поглед на свет се мењао, а самим тим и моје понашање. Нормално је и да се током тих периода мењало и понашање људи око мене.

Ако бих морао да издвојим најупечатљивији период, то би био пети разред. Тада сам мислио да су сви иритантни, незрели, да нису на мом нивоу... Гледао сам вршњаке са висине, а ни они мене нису баш много волели. Са неким је то случај и данас, али мени то не смета. Онда је моја сестра нашла две пријатељице и почела је да ми прича о њиховим дружењима и о томе како су се забављале док сам ја седео код куће досађујући се (Мислим да је то радила из чисте пакости.) Схватио сам да сам лагао сам себе. Није ми одговарало што сам био сам. Сутрадан и наредних дана сам показивао најбољу страну себе људима који су ми били симпатични. Кроз недељу дана смо се спријатељили. Пошто сам их боље упознао, схватио сам да имамо невероватно много тога заједничког. Волимо исте игре, филмове, чак и храну. Ти пријатељи су ми остали блиски и до дана данашњег. Са једним управо седим у клупи пишући овај задатак.

Упоредивши свој садашњи начин живота са претходним схватио сам да пријатељи нису неопходни, али, свакако, чине живот бољим!

Павле Барјактаровић, VII-3

НОВА БЕЗ СНЕГА

Стиже нам Нова
По девети пут
Зима је блага
А ја сам страшно љут.

Ја бих да шкрипи
Под ногама снег,
А ја на санкама
Да јурим низ брег.

Ал' шта ћу
Не знам сад ни сам.
Решио сам, ипак,
Да је дочекам.

Никола Ранђеловић, III-4

Пуна школа ђака – Отворена врата

Дан отворених врата је манифестација која се у нашој школи традиционално одржава сваке године крајем марта. У школи се окупе будући прваци и нестрпљиво посматрају све занимљиве програме које смо им припремили. Ове године окупљање је почело у холу школе. Будући прваци су са родитељима, браћом и сестрама зачас испунили хол. Након школске химне и добродошлице директора, појавила сам се са чувеним шеширом из Хогвартса на глави и попут чаробњака, помоћу моје чаробне флауте, омађијала будуће прваке да ме помно слушају. Представила сам им све штандове за којима су стајали наши ученици и наставници. Сви предмети које ће ускоро изучавати, били су сликовито представљени, а имали су прилику и да добију одговоре на сва питања која их интересују. На крају су одушевљени прваци добили и занимљиве и аутентичне поклоне, рукотворине наших ученика. На понос новинарске редакције, посебно интересовање владало је за нови број „Основца“. Реакције и осмеси на свим лицима били су нам потврда да смо били добри домаћини, а на њима је сада да кроз пар година своје жеље преточе у знање.

СВАШТАОНИЦА

Креативне радионице за предшколце

Приметили смо неке необичне активности у школи, комешање међу наставницима и ученицима по ходницима, а онда се појавио рекламни филм - најаву за радионице које ће се за предшколце одржавати у нашој школи. (<https://www.youtube.com/watch?v=x0p-ZpdizBw>)

Да нам не би случајно нешто промакло, питали смо наставнике који су осмислили целу причу да нам објасне о чему се ради. Наставник информатике, Слободан Дамјановић нам је том приликом испричао:

- „Сваштаоница“ је настала као продукт вишегодишњег рада са ученицима, а као жеља да се од најранијих дана деци пробуди интересовање и љубав према науци. Свесни смо да у нашем граду не постоје слични садржаји за децу предшколског узраста. Тако је наша идеја била да им кроз игру и забаву приближимо појмове као што су математика, технологија, наука, уметност... Координатори овог пројекта смо Јелена Добросављевић, наставница математике и ја, али у реализацији сваштаоница нам помаже заиста велики тим учитеља и наставника, као и стручни сарадници. Неки од њих постали су стална екипа, а то су Александра Стојановић педагог, Наташа Стојадиновић наставница математике, Даниел Петровић наставник физике, као и учитељице из продуженог боравка Николија Божиновска и Маја Митић.

Од како су радионице кренуле са радом право је задовољство пратити их и извештавати о њима.

Прва сваштаоница је била математичка са темом ТРОУГАО. Кроз низ занимљивих активности, усвојили смо појам троугла и његових основних елемената, али што је најважније увежбавали смо неке логичке везе и стварали ширу слику о свету кроз појам троугла. Шта све може бити троугаоно и шта се од троуглова може направити, као и где га све можемо наћи?

На следећој радионици циљ нам је био да предшколци науче нешто о природним зонама – где се простиру, које биљке и животиње их насељавају. Шетали смо пустињама, степама, тропским шумама...

Да ли сте се некада запитали зашто су ствари такве какве јесу: зашто је небо плаво, како добијамо струју, шта је то полуга? Предшколци су пробали да нађу одговоре на ова и многа друга питања.

На четвртој радионици тема је била окружење ScratchJr. Закорачили су у дигитални свет, постали програмери и правили своје прве игре.

Кроз 5. радионицу обележили смо Дан планина и пробудили свест о улози коју имамо у очувању природе.

Пошто су државе, музика, народне ношње, заставе и обичаји део опште културе, путовали смо до свих 7 континената и упознали њихове државе, храну, знаменитости и још много тога.

Причало се о годишњим добрима, много тога је научено, а с обзиром на то да долази зима, део радионице посветили смо Снешку и Снешки Белић.

У част долазећих празника, последња радионица у овој години била је у духу Нове године. Разговарали смо о Лапонији и причали са Деда Мразом. Поново смо нешто правили, плесали, а све то на енглеском и француском!

На питање како се проводе и шта им се највише допало наши најмлађи другари рекли су:

Војин: Волим да идем јер се играм са другарима. Свидела су ми се годишња доба и кад смо радили на рачунарима.

Вукашин: Најзанимљивија ми је била Теслина кугла и прављење игрица.

Сташа: Свиђа ми се, била сам тужна кад нисам могла да одем. Најбоље је било кад смо причали о електрицитету, увек била сам да изговорим ту реч.

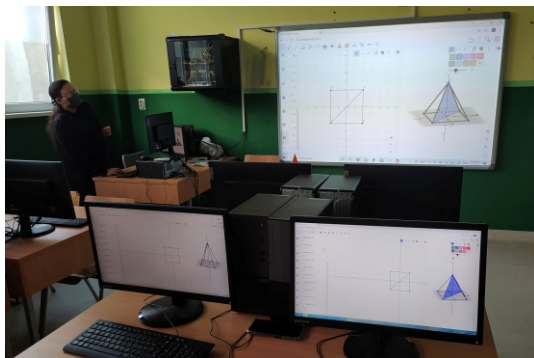
Пише Милица Барјактаровић, VII-3

С МАТЕМАТИКОМ НА „ТИ“

Пирамида у Геогебри

За све неверне Томе који се мрште кад кажемо да је математика свуда око нас и да може бити лака и занимљива:

Пирамида и њени пресеци. Обрађена је у програмском окружењу Geogebra. Ученици су посматрали дводимензионални и тродимензионални координатни систем како би што боље разумели просторност. Након тога, у истом програму конструисали су пирамиде и њихове одговарајуће пресеке и посматрали их из разних перспектива. (час реализовала Јелена Добросављевић, наставник математике)

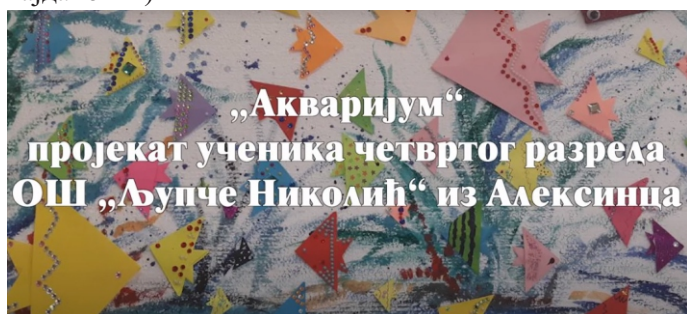
Такмичење у множењу

Таблица множења - такмичили су се у игри меморије, попуњавали слагалицу, бацали коцкице, мерили брзину рачунања и тако на забаван начин још боље утврдили таблицу множења. Дигитални кабинет је помогао да кроз разне едукативне квизове и игре покажу своје знање. (ученици 2/2 одељења, учитељица Оливера Стојковић)

Акваријум

Научили су како да од правоугаоника направе квадрат, од квадрата троугао, а од троугла златну рибицу. Покушајте и ви, није тешко! (4. разред, учитељице Радосава Срећо, Душица Видојковић и Лела Најдановић)

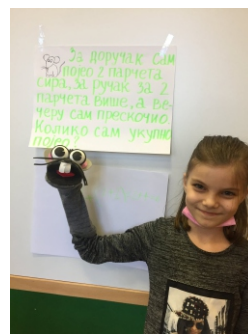

Конкурс ДМС - Дигитални постер

Ученици петог разреда су израдили дигиталне постере. Њихови постери су одштампани и биће коришћени као наставни материјал. (ментор ученика на конкурс ју била Наташа Стојадиновић, наставник математике)

Сингапурска математика

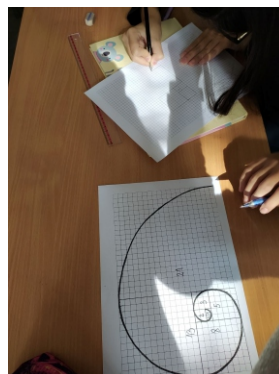

Сингапурска математика – Осим пртања проблема ради визуализације, на часовима су коришћене лутке, те су ученици решавали проблеме ликов из бајке коју су осмислили заједно са учитељицом. Направљен је спој сингапурске математике и драмског метода на часовима

математике, српског језика и дигиталног света. (ученици 1/4 одељења, учитељица Наташа Богдановић)

Фибоначијев низ

Овог октобра ученици и наставници придружили су се активностима наставника широм света и одржали глобални час математике. Ове године час је био посвећен Фибоначијевом низу и златном пресеку. Отуда и назив овогодишње теме – ЗЛАТНА МАТЕМАТИКА. Кроз неколико задатака ученици су формирали Фибоначијев низ бројева, научили да га графички представе, али и упознали се са природним појавама, биљкама и животињама код којих се управо присуство тог низа може уочити. Пропорционалност свака два

суседна елемента низа тежи пропорцији златног пресека који је такође јако присутан у архитектури, уметности и самој природи. Тако смо указали на нераскидиву везу природе и математике, као и присуство математике у уметности.

Међународни дан математике

Међународни дан математике **14.3.2022.** у нашој школи је обележен на потпуно другачији начин него претходних година. Наши математичари и учитељи су се потрудили да тај дан буде прави празник математике.

Сви часови математике тога дана били су у служби поруке да је математика свуда око нас, чак и онда када о њој не размишљамо. Ученици млађих разреда часове математике су имали у холу школе, у одељку припремљеном за свој узраст. На том часу су играли математичке игре које су захтевале рачунање, логичко размишљање, усвајање нових појмова, а све то уз бојење, цртање кругова, мерење, танграме... Неке од игара су: игра попљочавања, таблица множења и троугласте слагалице.

Ученици од 5. до 8. разреда имали су нешто теже задатке. Они су за време својих часова математике долазили у простор медијатеке, која је за тај дан била посебно опремљена. Биле су ту Ханожске куле, математичке осмосмерке, укрштене речи са математичким појмовима, речи кроз разломке, експериментални сто, магнетно Питагорина стабло и Питагорина теорема, оригами ћоше, а у централном делу су биле две велике корелативне слагалице чије је решење био број π , а које су могле да се реше само уз помоћ знања из скоро свих предмета који се изучавају у основној школи. Поред овога организовано је и такмичење у броју научених цифара броја π , и најуспешнији такмичари награђени су књигом.

Све је пропраћено презентацијом о најпознатијим математичарима и њиховим проналасцима, као и одговарајућом музиком која подстиче правилан рад мозга.

На овај начин остварили смо повезивање математике и свих других предмета, и испунили све међупредметне компетенције, развијали логичко мишљење и добро се забавили.

Овом приликом можемо похвалити изузетну сарадњу свих учесника овог мини пројекта, а било их је заиста много. Идејни вођа и координатор тима који је реализовао догађај била је Јелена Добросављевић, наставник математике, а реализацији и додавању идеја придружили се Наташа Стојадиновић, наставник математике, Тања Јеремић Вељковић, наставник математике, Тијана Милутиновић наставник математике, учитељи свих разреда и продуженог боравка, као и педагог и психолог школе.

Наравно целој причи велики допринос дао је наставник информатике и рачунараства Слободан Дамјановић који је за ову прилику одрадио филм (https://www.youtube.com/watch?v=dINmt2nC2_8) и низ малих цинглова, како се ништа не би предало забораву, а фасцинантан сценарио за филм писала је наставница српског језика Сандра Ђорђевић.

Захваљујем свима који су својим залагањем допринели да овај дан буде баш такав какав је био.

Јелена Добросављевић, проф. математике

WE WISH YOU A MERRY CHRISTMAS

Последња Сваштаоница у овој години одигравала се на енглеском и француском језику. Осмислили су је и извели наставници страних језика, Слободанка Китановска, Милица Јовановић, Снежана Ракић, Гордана Миљковић и Ангелина Митровић. Предшколци су научили нове речи везане за новогодишње празнике и певали и играли уз популарне божићне песме на енглеском. Посебна атракција била је што су имали прилику да из телефонске говорнице као са лондонских улица позову Деда Мраза који је одговорио на видео позив, а потом и свратио у учионицу на изненађење малишана. Било је и поклона, слаткиша, а направили су и занимљиве новогодишње украсе.

UNFORGETTABLE – TEACHER MARY

У знак сећања на вољену наставницу енглеског језика, Марију Крстев-Новак, наставнице страних језика у нашој школи организовале су у априлу такмичење из страних језика, енглеског и француског. Учествовало је 130 ученика. Упркос добрим припремама за тај дан, међу ученицима се могла осетити напетост, али су време за израду тестова искористили најбоље што могу. За ученике који су постигли најбоље резултате припремљена су признања, али и вредне награде у виду књига на енглеском и француском језику. Свечаности доделе награда присуствовао је и супруг наставнице Марије, Зоран Новак. Он се том приликом захвалио што школа на овај начин негује сећање на њу и да му пуно значи што види да љубав, коју је она посејала, према језику и учењу, наставља да живи у њеним ученицима. Наставница енглеског језика, Деана Ђорђевић, поручила је ученицима да и поред празнине коју сви и даље осећају, треба да буду срећни што су имали прилику да познају и раде са наставницом Маријом и да ће својим радом и напредовањем допринети да успомена на њу живи.

IMAGINE LA FRANCE

Караван француског филма

Ученици осмог разреда су 18.5.2022, у Центру за културу, одгледали филм "Пливај или потони" (Marche ou crève). Пројекције француских филмова у Алексинцу, под називом Караван француског филма, део су пројекта који сваке године реализују Француски институт и Амбасада Француске.

Дани франкофоније

У марту сваке године свуда у свету где се француски користи као матерњи или службени језик, обележавају се дани француског језика. Тим поводом су ученици 7. разреда са наставницом француског Горданом Миљковић направили паное на којима представљају знаменитости Париза, али и све оно по чему је Француска позната широм света. Од паное су направили изложбу у холу школе како би сви могли да се упознају са овом земљом, њеном културом и самом манифестацијом.

Французи на Отвореним вратима

У оквиру дана Отворених врата ученици су са наставницама уредили засебан штанд посвећен француском језику како би будућим првацима приближити овај језик и културу

НАЈПОЗНАТИЈИ МУЗЕЈ

*Лувр је најпознатији музеј на свету!
Он броји 460 000 уметничких дела укупно*

НАЈМАЊА УЛИЦА

*То је улица Дегре у другом арондисману.
Она је дуга свега 5,75 метара*

Дуња Ногић, VIII-1

ВОЛЕО САМ ШКОЛУ И У ШКОЛИ

Свет око нас

Ако направите макете раскрсница и саобраћајне знакове, схватите да је добро да постоје правила и да је свима лакше кад се правила поштују. Још ако саобраћај на часу контролише прави полицајац, безбедност је загарантована, али и одлична забава. (Час осмислила учитељица Лела Најдановић, помогао полицијски службеник Слободан Миленковић из ПУ Алексинац)

100. дан школе у одељењу I-2

Прваци су 100. дан школе обележили тако што су помоћу овог броја осмислили све часове тог дана. (Учитељица Јасна Вртачник)

Из птичје перспективе

На задовољство ученика и наставника школа је обезбедила још једно вредно наставно средство – дрон. Одмах су кренуле да се роје идеје како све можемо да га искористимо.

Занимљива географија

Чак и привреда разних држава може бити занимљива ако је учите кроз квиз, спојнице, лавиринт, игру памћења. Најзанимљивији је био поглед ученика на табелу док су проверавали на ком су месту. (час осмислила наставница Силвија Божиновска)

Прво скочи, па израчунај

„ЕУРЕКА!“ – узвикнуо би старогрчки математичар и физичар Архимед када би видео да смо пронашли начин да спојимо наизглед неспојиво – математику и физичку.

Четири одељенске екипе такмичиле су се у извођењу гимнастичких вежби које захтевају спретност, физичку снагу и координацију, а после сваке вежбе екипу је на столу чекао математички задатак. Уколико тачно реше задатак, прелазе на следећу вежбу, у супротном понављају претходну. Победник је била она екипа која је за најкраће време одрадила све што је потребно. (час реализовали наставници математике и физичког васпитања, Тања Јеремић Вељковић и Дарко Лукић)

Стаза знања - наша игрица

Како да играте игрице, а да родитељи и наставници буду срећни? На часовима додатне наставе из информатике и рачунарства ученици старијих разреда уз подршку предметног наставника Слободана Дамјановића, направили су игрицу која прати градиво свих школских предмета. Игра ће се даље развијати, тако што ћемо допуњавати базу питања.

<https://scratch.mit.edu/projects/672882015/fullscreen/>

Физика у стрипу

Ако вас од физике, њених формула и лекција, хвата вртоглавица, пробајте да направите стрип, уживаћете. Може на папиру, или на рачунару, свакако је забавно и лекције се саме уче. (час осмислио наставник Даниел Петровић)

Угледни час из историје

Необичан час историје реализовали су ученици 7. и 8. разреда, уз помоћ предметних наставника Леле и Зорана Стевановића, а придружили су им се и ученици 2. разреда драмским текстом „На Савиндан“.

Теме су биле: Српска држава од Стефана Немање до пада под турску власт, Први и Други српски устанак, Алексинац од ослобођења од Турака до 1860. године.

Која ли је тајна добре школе (Non scholae sed vitae discimus)

У част будућих првака, а и као подршка нашој представници на Еуросонгу, Констракти, прерадили смо популарну компизицију „In corpore sano“ и снимили спот који можете погледати на следећем линку: <https://www.youtube.com/watch?v=5OsOGFwG20c>

Давно смо схватили да су само рад, учење са разумевањем, критичко мишљење, лепо понашање и интензивно дружење тајна добре школе. Тај рецепт поделили смо са будућим првацима на Дану отворених врата.

Текст и сценографију смислила наставница Сандра Ђорђевић, песму отпевала Викторија Чуриловић (8/4), у споту глумиле Мартина Коматовић, Миља Стојановић, Марија Живоиновић и Јана Стефановић. Видео продукција: Фото студио Мића, Алексинац.

Захваљујемо се на сарадњи својим комшијама Музичком студију ММ.

Школа отвореног срца - хуманитарни базар

Школа није место где само слушамо, пишемо саставе и учимо лекције, или смишљамо изговоре зашто немамо домаћи. То је и место где учимо да се дружимо, волимо, помажемо и будемо солидарни. Велика је срећа за све нас када солидарност можемо да покажемо на делу. Крајем маја сва деца, учитељи, наставници и родитељи окупили су се после часова у дворишту школе. Свако је направио декоративне ситнице, како је могао и умео, и донео их у школу. Био је то прави ваљар од картона, пластике, шарених перли и свакаквих дрангулија. Било је свега, од домаћих колача, до бродова и авиона. Зачас је све било распоређено на школске клупе и продаја је могла да почне. Сви су са одушевљењем посматрали дечје рукотворине и пажљиво бирали шта ће пазарити. На наше одушевљење, на крају је све распродато, а сав новац дат у хуманитарне сврхе, за лечење наших малих суграђана. Укупно је сакупљено 115.676 динара. Наше мало неке значе много, а најлепше је кад нађеш начин да некога обрадујеш.

Клавир за 8 руку

У нашој школи увек је било ђака који се истичу музичким талентом. Хтели смо да их похвалимо у Основцу. Али приметили смо да се на том подужем списку успешних, често понавља исто презиме – Станковић, само уз различита имена. Убрзо откривамо – највише награда побрала су Алекса и Андрија, рођена браћа, и њихове сестре од рођеног стрица, Софија и Марта. Зато смо одлучили да упознамо и представимо вам ову необичну музичку породицу.

Алекса је ученик 8. разреда, завршио је ШОМО „Владимир Ђорђевић“ и сада се припрема за пријемни испит за средњу музичку школу, одсек клавир. Софија свира клавир већ 4 године, а Андрија и Марта су на 2. години клавира.

Питали смо их да ли се сећају свог првог јавног наступа и како је он протекао? Како се боре са тремом?

Сво четворо се одлично сећају свог првог наступа, тада је трема највећа, кажу, и сваки од њих памти неку незгоду која га је пратила. Алекса је застао усред композиције и после паузе кренуо од почетка, а и остали се смеју кад се сете својих пехова. Ипак, на крају је све испало добро, сви се радо сећају тих тренутака јер памте срећу и понос родитеља и својих наставника.

Наравно, кажу, потребно је неко време и више наступа да би се трема пребродила. Добро је да пред наступ пролазите кроз композицију коју треба да одсвирате, у својим мислима. А узбуђење пред наступ је корисно јер адреналин чини да свираш боље, а често и брже (истичу кроз смех).

На питање када су почели да свирају и како то да су сви одабрали клавир одговорили су да су почели да свирају са 5-6 година. Алекса је први изабрао клавир јер га је одувек привлачио, а осталима се допало како Алекса свира и сви су, један за другим, кренули његовим стопама.

Понекад организују вечери где породично свирају, певају и уживају у музици. Ипак, не воле кад их родитељи терају да свирају пријатељима или рођацима јер се често дешава да гости очекују да се забаве популарним мелодијама, а ова четворка посвећена је класици и ужива само у квалитетној музици.

Учествовали су на великом броју такмичења, а најпоноснији су на међународна такмичења, Интернационално такмичење „Даворин Јенко“, републичке смотре. Дуг је списак признања и награда, али немају ниједну диплому на којој није прва награда. Алекса се радо сећа свог првог такмичења на коме је био лауреат, са 100 поена. Тешко су им пала онлајн такмичења у претходним годинама јер је потребно да се сниме како изводе одређене композиције, а кад имате могућност да се изнова снимите више пута, онда никада нисте задовољни, јер увек можете боље. Сви више уживају у такмичењима уживо, узбуђење је веће, али то често значи да ће и извођење бити боље. Плус, нема поправног, кад једном одсвираш, пребринуо си.

Понекад мораш да свираш и композиције које ти се не свиђају, Алекса, на пример, још увек није заволео Баха довољно, а Софији не пријају баш све етиде. Марта и Андрија немају примедби, уживају у свему што свирају. Ипак, обожавају кад композицију одсвирају онако како треба, на најбољи начин, то је право уживање и за то није неопходна публика. Тај осећај личног задовољства и свест да ти сам производиш нешто тако дивно, довољан је.

Занимало нас је и како успевају да се мотивишу за тако напоран и непрекидан рад. Признају да није увек лако одржати вољу за вежбањем, дође понекад време кад им није до вежбања, кад не стижу да заврше школске обавезе. Андрија и Марта су у млађим разредима и још увек немају много обавеза у школи, али Алекса и Софија признају да је тешко испунити све захтеве, а да остане времена и за одмор и забаву. Али то не значи да размишљају о одустајању, та фаза брзо прође, чим се мало одмориш, схватиш да ти недостаје музика и да једва чекаш да поново уживаш у њој, кажу сви са осмехом.

Желимо им још пуно награда и да увек уживају у свом музицирању.

Пише Лена Митровић, VIII-1

ЕКО-ПАТРОЛА**Уради нешто драстично,
да смеће постане фантастично**

Ученици одељења IV-1 и IV-3 укључили су се у еколошки пројекат француско-српске привредне коморе. Неопходан материјал, поред отпада за рециклажу, били су машта, добра воља и пуно забаве, а тога је било на претек.

На ушћу

Научили су све о текућим водама, а да нису ни приметили. Ђаци трећег разреда посетили су ушће Моравице у Јужну Мораву и тај дан посветили шетњи у природи. Успут су ненадано добили и информације о рибама које се могу наћи у нашим рекама, захваљујући љубазном пецарошу.

С природом на ти

Ученици првог разреда са својим учитељицама су уживали у играма у природи на Јазу, омиљеном излетишту поред Моравице. Излет су искористили и да поставе еко-пароле и хранилице за птице у нади да ће посетиоци овог излетишта следити пример одговорног понашања. Хвала татама који су успели да избегну пословне обавезе и помогну око „мушких“ послова.

Дан вода

Обележили смо Међународни дан вода 22. марта. Том приликом могли смо чути шта о водама има да каже хемија, географија, биологија, а пажњу гледалаца привукле су додоле које су игром и песмом призивале кишу.

ЛАВАНДА

Јутрос је процветала лаванда.

Умилни сунчеви зраци отворили су љубичасте латице
Дивне мирисне лавандице.

Раширио се мирис који је привукао зујалице,
Пчелице меднице, које су тихо, нежно слетеле
На мирисни цвет лаванде.

Натопиле су ножице прахом, узлетеле, одлетеле
И спустиле се у медоносни рам.

Лавандице, цветнице, захваљују ти се вредне пчелице!

Андреа Крстићевић, III-2

Посадите дрво

Колико је корисно и важно посадити дрво, о томе су многи писали и говорили. Нас је овог пута одушевило са колико поноса и среће су нам ученици Издвојеног одељења у Краљеву причали како су у школском дворишту садили дрвеће. Дакле, посадите дрво, да бисте се и ви осећали испуњено.

Зелена школа

У оквиру пројекта Ecole verte ученици петог, шестог и осмог разреда су реализовали акцију прикупљања смећа на градском излетишту Логориште у близини Алексинца. Ученике су водиле наставнице француског језика Гордана Миљковић и Ангелина Митровић, и наставник информатике Слободан Дамјановић, а локална самоуправа је обезбедила кесе за смеће и заштитне рукавице. Учесници акције истичу да је диван осећај када уз дружење у природи радите нешто корисно и апелују на будуће излетнике да поред уживања поштују лепоту овог места.

Поздрав пролећу

Ученици Издвојеног одељења у Краљеву су 27. маја на изузетан и весео начин поздравили пролеће. У свом школском дворишту су уз помоћ својих учитеља направили и украсили разнобојне пролећне шешире. У ведром расположењу у хладу мирисне липе ученици су реализовали своје креативне идеје.

Домаћи на трави

Кад год је време лепо, не пропушта се прилика за наставу у природи. Трећаци са својим учитељицама и уз подршку Ане Бранковић, наставнице физичког, провели диван дан на алексиначком излетишту Јаз. На трави се најбоље пише домаћи, а још боље играју спортске и друштвене игре.

Пише Лена Митровић, VIII-1

Спортски преглед

Златни краул

Као што Србија нема море, али има најбољу ватерполо репрезентацију, тако и наш град нема затворени базен, али има најбоље пливаче. На окружном такмичењу у пливању, у Нишу, 29.11.2022.године, наши ученици су остварили следеће резултате: Вукашин Стојковић, ученик 4. разреда, био је најбржи у категорији краул и пласирао се на републичко такмичење. Огњен Петковић, 5. разред, прсно, Павле Младеновић, 3. разред, прсно и Ева Живковић, 4. разред, краул, освојили су 2. места. Честитамо им и желимо још пуно медаља.

Стонотенисери

Након освојеног 1. места на Општинском такмичењу, екипа стонотенисера наше школе представљала је општину Алексинац у Нишу на Окружном такмичењу, 20. октобра 2022. године. Поред јаке конкуренције, освојили су 2. место. Честитамо Дари Лукић, Анастасији Војиновић, Војину Стевановићу, Урошу Милојковићу и Растку Јевтићу и њиховом наставнику Дарку Лукићу.

И за девојчице и за дечаке

Имамо добре разлоге да се надамо одличним резултатима наше репрезентације на светском првенству у фудбалу ове године. У Хали спортова у Алексинцу, 24. новембра одржано је општинско такмичење у фудсалу. Такмичили су се и дечаки и девојчице из наше школе и победили у обе категорије, уз стручну помоћ наставника физичког васпитања Дарка Лукића. У категорији дечака титулу најбољег играча добио је Милија Живковић 8/3, а титулу најбољег голмана Димитрије Марковић 7/3. Честитке такмичарима на одличној игри, а захваљујемо се и верним навијачима који су са трибина бодрили своје другаре.

Дечја недеља

У оквиру Дечје недеље, а у организацији Општинског савеза за спорт, одржано је општинско такмичење у малом фудбалу у категорији дечака и девојчица. У обе категорије победили су ученици наше школе. У категорији дечака освојили смо и 1. и 2. место.

На првом месту било је спортско дружење ученика из алексиначких школа, а победи су, срчаним навијањем и одличном атмосфером на трибинама, допринели и верни навијачи.

ЕВРОПСКИ ШКОЛСКИ СПОРТСКИ ДАН

Овај дан обележава се сваке године 30. септембра у школама у чак 44 земље, са преко 3 милиона учесника. Иницијативу је покренула Мађарска школска спортска федерација 2015. године, а потом јој се придружују школе у осталим земљама. Циљ је да се кроз забаву и игру деца науче значају физичке активности и да се промовише здрав живот и дружење.

Одушевљени овом идејом и увек спремни за забаву, пријавили смо се и учествовали у акцији. Ученици су уживали у различитим активностима које су осмислили њихови учитељи и наставници, а доказ да је акција успела јесу осмеси на дечијим лицима.

БРЗИНОМ ДО ЗВЕЗДА

На републичкој смотри VIII циклуса УЕЕТЕЛ каравана „Брзином до звезда” ученике ОШ „Љупче Николић” водила је учитељица Даница Павловић, а школу су представљали ученици Урош Јовић 4/1, Анђела Миљковић, Страхиња Станковић 4/2 и Лара Милетић 4/3. Девојчице су у својој групи освојиле 6. место. Од дечака Урош је освојио 2. место, а Страхиња 4. место у својој групи. На такмичењу је учествовало преко 300 ученика из целе Србије. Честитамо ученицима!

ДРУГО МЕСТО ЗА НАШУ АНАСТАСИЈУ

За разгибавање можданих вијуга најбољи савет даће вам наши ученици. У Старој Пазови, 9. 3. 2022. год, одржано је Републичко такмичење у шаху. У јакој конкуренцији (око 800 учесника) ученици наше школе успешно су представљали школу, општину и округ. Анастасија Војиновић освојила је друго место! Браво!

Честитамо и осталим учесницима такмичења, а то су: Павле Петровић, Константин Петровић, Илија Игњатовић, Тихана Стевановић, Теодора Стошић и Даница Миладиновић.

КРОС РТС-а

У петак, 13. маја 2022, у нашем школском дворишту организовали смо традиционални крос РТС-а. Крос је протекао у ведрој атмосфери и у спортском духу. За организацију се побринула наставница физичког васпитања Ана Бранковић. Захваљујемо екипи Дома здравља која је била присутна - на срећу, није било већих интервенција осим тешења, брисања суза и понеког одраног колена.

Вести из спорта припремио Светолик Јозић, VI-5

ДРУШТВО ИЗ КОМШИЛУКА

Само смех, без суза

На предлог Ученичког парламента група ученика посетила је Основну школу за ученике са сметњама у развоју и инвалидитетом “Смех и суза”. На Дан деце са сметњама у развоју било је дружења, игре, песме, и слаткиша наравно, зна се ред кад идеш код другара у госте.

Мали прсти – велика дела

У новембру су нас посетили другари из Предшколске установе „Лане“. Пошто смо им показали како се ми укључујемо у еколошке пројекте, понудили су нам своју помоћ и сарадњу. Они све знају о рециклажи, само је мало тешка реч за изговор. Једини изазов био је да се не истопите од милине док гледате те слатке прстиће и усредсређене погледе, и тако угрозите овај озбиљан подухват.

Земља „Читалића“

Ученици наше школе су учествовали на манифестацији „Читалићи“ и поставили штанд са својим учитељицама, уз помоћ родитеља. Представили су нашу школу, упознали песнике и лепо се дружили са другарима из читаве наше земље. У категорији „Креативци“ наша ученица, Неда Живић, I-4, похваљена је, а штанд наше школе је освојио 3. место.

Замеси пријатељство да нарасте

Ученици 2/2 одељења посетили су своје велике другаре у Биотехнолошкој школи „Шуматовац“ са жељом да од њих науче како се меси добро традиционално тесто. Наравно да је било право уживање замазати се брашном до лактова и месити разне фигурице од теста, а другари су им несебично помагали саветима. Кажу да су резултати заједничког рада били хрскави и сласни, а нама остаје само да им верујемо на реч.

Ђак првак, члан библиотеке

У организацији Библиотеке „Вук Караџић“, ученици првог разреда дружили су се са деџјим писцем Дејаном Алексићем. Он је разговарао са децом и читао им песме и брзалице из своје књиге „Чудесни подвизи Азбучка Првог у тридесет слова.“ Сви су били причљиви и насмејани и видели се да су уживали. На крају су радници библиотеке позвали ученике да постану њени чланови и на тај начин наставе дружење са књигом.

Пише Дуња Ногић, VIII-1

РЕЦЕПТ ЗА ПРИПИТОМЉАВАЊЕ ЧОВЕКА

„Ти постајеш заувек одговоран за оно што си припитомио“ поручује нам Егзипери, а ја се питам: Шта, у ствари, значи реч припитомити? И јесам ли ја иког припитомила?

Не могу рећи са сигурношћу да јесам, али нисмо сви те среће да на сродну душу наиђемо рано.

Рецепт - јединствен начин да се нешто лепо спреми, али често и клизав терен: Од кога је? Какав је? Проверен? Састојци?

Добре и искусне домаћице кажу: „Најбитније је уложити љубав!“ Тачно, али када је у питању пријатељство, састојци су веома деликатни. Покушајмо! Лако ћемо проверити касније. Зар нас Егзипери не упозорава: „Људи немају више времена да било шта упознају. Они код трговаца купују већ готове ствари. А како нема трговаца који продају пријатеље, људи више немају пријатеља.“

Дакле, људима је потребан рецепт како би пронашли пријатеље и створили везе.

И као у сваком добром рецепту:

Састојци:

- Не тражити сродну душу, исувише је тешко. Она ће пронаћи вас;
- стрпљивост;
- разумевање;
- припремљено срце;
- и као тајни састојак неколико правих речи.

Припрема:

1. Кад вам се срећа буде окренула и права особа вас пронађе, одредити раздаљину коју ћете постепено смањивати. Проводити што више времена са њом. Преферирати ћутање, чак и када знате шта да кажете, јер би разговор могао довести до неспоразума. Наравно, искористите прилике у којима вас срце води јер везу ипак треба створити.
2. Што се тиче припремљеног срца, вероватно је, ако вам је стало до те особе, већ спремно и да је дочека и да је угости.
3. Тајни састојак убаците по осећају и жељи

Сервирање:

Последњи корак већ је обављен. Још када сте се срели. Ако сте вешто ухватили прилику и препознали је, сви ови моји савети вам, можда, и нису потребни. Знаћете шта да радите. Имате моју подршку! Срећно!

И....Не заборавите тајни састојак!

И.... да! Украсите по жељи!

Дара Лукић, VII-1

РУМЕН КАО ЈАБУКА, ЗДРАВ КАО ДРЕН

Дан јабуке – 21.октобар

Најмлађи се сваке године радују обележавању Дана јабуке јер то значи да ће се вредне маме утркивати чији ће колач са јабукама бити брже разграбљен. Другари једни другима поклањају јабуке пријатељства, пошто су пре тога цртали, писали, тркали се са јабуком на глави и играли разне друге игре. У инат оној јабуци раздора, наша јабука је симбол, здравља, радости и љубави.

Маме знају најбоље

Ученици II-2 одељења су имали занимљиве госте. Прво су угостили маму своје другарице Каје, Марију, која је нутрициониста по занимању, и која је причала о здравој и нездравој храни и о томе шта треба више а шта мање јести, као и о бонтону за столом. Затим су им дошле у госте две маме, Костина и Катаринина, које су по професији медицинске сестре, Марија на Дечијем одељењу и Ивана на физијатрији.

Са Маријом смо разговарали о значају одржавања хигијене, о томе како се правилно перу руке и зуби. Ивана нам је показала које вежбе треба да радимо свакодневно, које могу да нам помогну да исправимо своје држање и које треба да радимо увече за добар сан.

„Да делимо ужине“

Кажу да љубав често иде преко стомака, али код нас исто важи и за пријатељство. Ученици 4.разреда обележили су Дан здраве хране (19.октобар) тако што су другу или другарици направили здраву ужину. Кад погледате фотографије, пожелете их за најбоље пријатеље.

„Ако желиш мишиће к'о гвожђе“

Ученици II-3 одељења са својом учитељицом Даницом Павловић на несвакидашњи начин обрадили су градиво из предмета Свет око нас, а у исто време и вежбали јер је учионицу на овом часу заменила фитнес-сала. Поред учитељице ту је био и тренер Петар који је причао са децом о здравим навикама, исхрани, а након тога ученици су се опробали на полигону са препрекама и одлично се забавили. Бојимо се да ће после овог часа бити попуњена сва места у алексиначким теретанама.

Чувари традиције

Најмлађи чувари традиције, ученици првог разреда су 22. марта обележили Младенце. По рецепту бака, а уз помоћ мама, ђаци су направили „младенчиће“ и засладили их медом Друштва пчелара Алексинац.

Од досаде до авантуре – „Љубица - Практична жена“

Тао! Моје име је Љубица и данас ти причам причу о себи која ће, надам се, да те подстакне да и ти кренеш да откриваш своје вештине и способности!

Пре свега треба да знаш да сам и ја само једна обична ученица која воли да „виси“ са друштвом и „сурфује“ по Инстаграму и да ову причу не пишем да бих се хвалила, већ да бих ти показала како и ми, деца из малог града, и ни по чему посебни, можемо да успемо ако се мало потрудимо.

Сви се сећамо оне 2020. када су нам одједном забрањени тренинзи, изласци из куће, дружење. Почели смо да живимо за дан када ће се све вратити у нормалу, траћили време друштвеним играма и „умирали“ од досаде.

Када ми је све досадило, схватила сам да се епидемија неће брзо завршити и да морам да смислим неку занимацију. И тада креће моја прича која и данас траје и све је лепша и слађа! Она почиње тако што све више времена проводим у кухињи. Прво сам испробала да направим палачинке и, када то није испало толико лоше, (осим хрпе судова), крећем са експериментисањем. Рецепт сам обично проналазила на интернету или у маминој бележници. У почетку је било доста промашаја, али временом сам схватила како функционише рерна и све је постало лакше.

После неког времена одлучујем да отворим Инстаграм профил на којем ћу делити рецепте. И, за дивно чудо, добијам огромну подршку и поред мутних слика. Тако крећем да комуникаирам са дивним људима широм Србије који ми дају савете и ветар у леђа. Уз њихову, као и уз подршку породице и пријатеља, ја стижем до 1000 пратилаца, што ми је изгледало као остварење највећег сна. А нисам била ни свесна да ме „слава“ тек чека.

Знате када на почетку не улажете велике наде у нешто, а касније, када се уверите да можете, добијете још веће снове и жеље. Тако сам ја зацртала себи циљ да гостујем у кулинарској емисији „Практична жена“. И, веровали или не, мени се и тај сан остварио! Цела екипа била је спонтана, дружељубива, а највише се истицала водитељка Наташа. Она је била јако љубазна и отворена. После премијере емисије, у јануару 2022. године, много нових људи је дошло на мој профил.

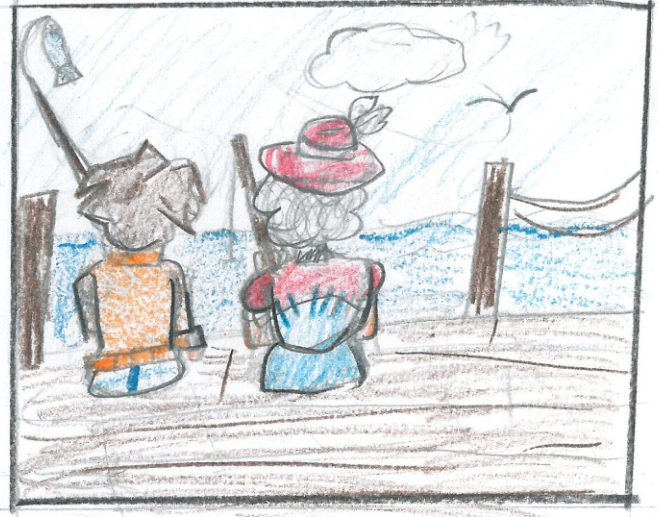
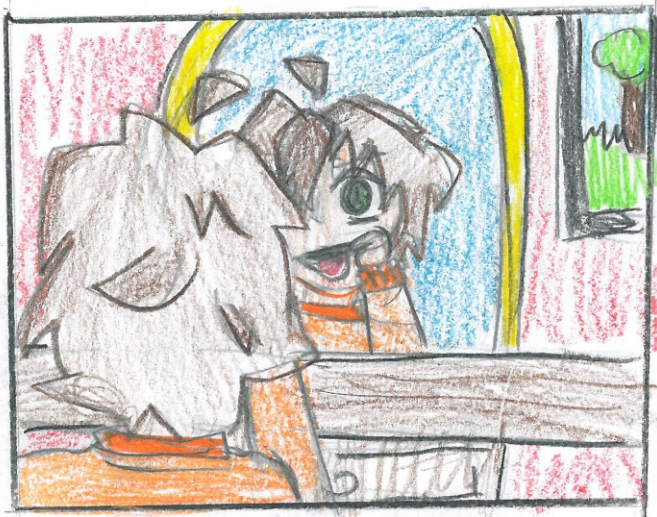
Временом сам почела да се дописујем са људима разних генерација који спремају храну са љубављу. Тако сам упознала дивну девојчицу Алексију из Хрватске. Она ми је од почетка пружала подршку и све чешће смо се дописивиле. Постале смо најбоље „онлајн“ другарице и почеле смо да маштамо о томе како ћемо се једног дана упознати и објавити заједничку слику на нашим Инстаграм страницама. Једног дана стиже порука од Алексије да долази у Врњачку Бању. Требало ми је времена да убедим родитеље да одемо да се упознамо, али очигледно сам добар говорник (подмитила сам их порцијом њиховог омиљеног колача). Ја не могу да опишем своју срећу када сам упознала Алекс. А најбоље од свега је што су се спријатељиле и наше млађе сестре и наши родитељи. Понашали смо се као да се знамо целог живота и мислим да је то један од најлепших дана у мом животу. Имале смо безброј тема за разговор, почев од рецепата, преко школе, пријатеља. Надам се да ћу једног дана посетити Хрватску јер она на сликама које ми је Алекс послала изгледа као веома интересантна држава са пуно природних лепота.

Запрати ме на Инстаграму [ljubicina.kuhinja](https://www.instagram.com/ljubicina.kuhinja) и не заборави да и ти кренеш у своју авантуру!

Љубица Стојановић, VIII-1

Аги и Ема

[Handwritten signature]

РАЗГЛЕДНИЦЕ СА ЕКСКУРЗИЈА

